

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalın

İNÖNÜ — Gel Celâl'ciğim, şu
dostluğumuzu bir çivileyelim!..

Mobilet **harika motorlu** **bisiklet**

- *Otomatik viteslidir.
- *Her yere tırmanır.
- *Masrafsızdır. 100 kilometrede 2,5 liralık benzin yakar.
- *Bisiklet plâkası ile kullanılır.
- *Yedek parçası boldur.
- *İstanbul fiyatı peşin 2.795 lira, 14 ay vadeli 3.245 liradır.

Moylette

Al bir Mobilet, yaya kalma rahat et!

GENEL SATICISI:

MOTÖR TİCARET A.Ş.

Büyükdere Cad. 97, Mecidiyeköy, İstanbul Tel.: 47 80 00

(Manajans : 1538 — 101)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 27 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 25 Haziran 1969

İSTANBUL'DA SAYFİYE POLİTİKASI!

ZAMAN geçiyor. Hem hızlı geçiyor. O bir şey değil, insan yeni yeni şeylere alışmak zorunda kalıyor.

Biz eskiden Meclis üyelerine mebus derdik. Hattâ bu konu üstüne şakalar yapılır, nice hevesle çalışıp muradına bir türlü eremeyen mebus adaylarına:

— Mebus olamadı ama meyus oldu.. denirdi.

Çift Meclis usulünü benimseyince ilk türlü mebus çıktı karşımıza... Birisine milletvekili diyoruz, öteki-ne senatör. Ama mebus desek ikisi-ne de, yalan söylemiş olmayız.

Hem mebus kelimesi mızah dergisine yakışır bir laftır.

Bu noktayı mimledikten sonra gelelim asıl konumuza:

İstanbul'da havalar ısınalı beri sayfiyelerde bir kaynaşmadır gidiyor. Allı morlu giysiler, mini mini etekler, bikini yokini mayolar, mavi sular, köpük köpük motorlar, gizli aşklar, açık flörtler, güneşli gündüzler, mehtaplı geceler...

Ve politika!

— Camm sayfiyede politikanın ne işi var? diye itiraza yeltenmeyin.

Öteden beri bizim mebus beylerin bir geleneği vardı: Kışın Ankara'da

bir iyi tepistikten sonra, yazın postu Adalar'a, Moda'lara, Cadebostan ve Boğaz'lara sermek... Memleket dâvalarını oralarda görüşmek... Şimdilerde bir yeni katkı var bu usule: Demokrat Partinin eski mebus beyleri, yani Celâl beyin takımı, politikayı Cadebostan dolaylarına sermiş kaynatıyorlar.

Celâl Bayar Çifttehavuzlar'daki evinde basın toplantısı düzenleyip Türkiye'nin kaderi üstüne abkâm keşiyor. Sevgili dostu, yârı vefakâr'ı İsmet Paşa'nın Ankara'nın sığağndan Maltepe kıyılarına düşmesini bekleyerek...

Ne var ki İsmet Paşa ile birlikte cümle mebusların İstanbul piyasasına düşmeleri bu yıl kolay değil... Kolay değil... Çünkü mevsim, seçim mevsimi. Memurların personel kanununu uyutarak, işçilerin hakkını bir yana iteleyerek, Üniversite reform tasarılarını hasıraltı ederek, siyasi hakların geri verilmesi teklifini komisyona havale ederek Meclis'in kapısına kilidi astıktan sonra, seçmenin karşısına çıkacak AP'nin mebusları:

— Ey vatandaş oyunu bana ver.. diye.

Kolay iş değil.

Bunun içindir ki birtakım AP. mil-

Demir karaborsaya düştü.

— Gazeteler —

DEMİR EL!

Seçim politikası için eski DP'liler Bayar'ın işaretini bekliyorlar. — Gazeteler —

BAYAR'ın İŞARETİ!

letvekilleri İstanbul'a uğramadan seçim bölgelerine dağılmayı düşünüyorlar. Celâl bey Çifttehavuzlar'dan hepsinin başına iş açtı. Eski «Su Müdürü» bezgin... Aşırı uçlar azgın.. Demokratlar küskün.. Halkçılar suskun.. ve bir de ortalıkta el sürülmemiş dâvalar...

Mebus beylerin cümlesi kara kara düşünüyor:

— Bu işin sonu neye varacak?

Mebus beyler memleket politikasını Büyük Kulüp'te kendi aralarında oynadıkları bezik gibi bir şey zannettikçe bu işin sonunun nereye varacağı bellidir.

Çünkü Ada'da, Moda'da, Büyük Kulüp'te, Anadolu Kulübü'nde, Çifttehavuzlar'da, Maltepe'de oynanan bezikte kazanan da kaybeden de mebus beylerdir:

— Dün akşam bin ikiyüz lira verdim..

— İnşallah bu akşam çıkarırsın..

— Rıfkı kaybetti...

— Yaa, son günlerde hep kazanıyordun.

Türkiye'de politika, kulüplerde oynanan kumara döndürülmüştür. Halkın dışında ve halkın çıkarlarını düşünmeyen bir kumar.. kazanan kazansa da kaybeden kaybetse de, halka ne, köylüye ne, memura ne?

AF kanunu çıkmış..

Ya da çıkmamış..

Ne çıkar?

Yaz gelmiş, mebus beyler sıcaktan bunalmış, gündüzün denize atışlar kendilerini... Dragos'ta, Maltepe'de, Çifttehavuzlar'da, Büyük Ada'da, Boğaz'da, ve sairede dalga üstüne dalga..

Gecelerin al gülüm ver gülüm..

Memurların personel hakları beklesin..

İşçilerin emeklilik hakkı beklesin..

Asistanların tazminat hakları beklesin..

Memleket ve vatandaş yararına ne kadar konu varsa beklesin..

Gelsin üçbin beşyüzler, çalsın sazlar, oynasın kızlar..

Allı morlu giysiler, mini mini etekler, bikini yokini mayolar, mavi sular, köpük köpük motorlar, gizli aşklar, açık flörtler, güneşli gündüzler, mehtaplı geceler...

Ve kuyudan adam çıkarmak için çabalar...

Bir ya heyyyyy gidiyor ki iç politikamızı bakalım bu işin sonu ne olacak?

Türkiye tarihinde mebus beylerin halktan bu kadar koptuğu, ve memleket dâvalarına bu kadar sırt çevirdiği görülmemiştir.

AKBABA

Nasıl aday

Oldum? VEDAT SAYGEL

BİLİYORUM, durup dururken adaylığımı koyuşum, benim gibi sizleri de şaşırtmıştır ya, koyduk işte!

Oysa bir şeyler olabilmem için türlü yolları vardır. Kimi afyon yutar pilot olur, kimi esrar çeker kral olur, kimi kafayı çekti mi aslan olur, kaplan olur, hiç olmazsa karakolluk olur!

Hiçbirini denemedim ben. Hem insanın adaylığını isteyerek koymuş da değilim. Halkın ısrarı, basının yayını sayesinde oldu bu iş. Ama, «Sıcaktan cinnet getiren bir vatan- daş, Milletvekilliğine adaylığını koy- du» diye çıkan haberleri de şiddetle tekdiz ederim.

Sıcaklarla falan bir ilgisi yok bu- nun. Aylardan Haziran oldu mu, hi- yar düşe düşe onbeş kurusu buldu mu, önüme pılavla bol sarımsaklı çacık kondu mu, tutmayın beni! Ba- kan deyin, Bakan olayım; Başbakan deyin, Başbakan olayım. Fabrikatör olayım, Belediye Başkanı olayım!

Sarımsakla yoğurdun verdiği gev- şeklikle, bir yandan borçları nasıl ödeyeceğimi, almayı nasıl kurtaraca- ğımı, beş nüfusu doyurmak için ken- dime nereden iş bulacağımı düşü- nüp, diğer taraftan Bakanlardan bi- rinin pek hoşuma giden kalkınmay- la ilgili demecinden bazı sözleri tek- rarlarken,

— Haydi kalk! dediler.
Oturduğum park kanapesinde a- ğırlaşan göz kapaklarımı aralama- dan cevap verdim:

— Zorlamayın arkadaş, kalkmam!
Seslerinden kalabalık oldukları anlaşıyordu ya, gözlerimi açmadım için kaç kişi olduklarını göre- miyordum. Az önceki sesin sahibi sordu:

— Ne yapıyorsun burada?
İçim geçti, geçecek... Bırakmıyor- lar ki birazcık uyuyayım.
— Görüyorsunuz işte... Öğle tatil yapıyorum.

— İşin ne?
Çekip gitsinler diye kısaca cevap verdim:

— İş aramak...
Biri:
— Zor iş be, dedi.
Bir başkası sordu:
— Biraz önce söylediklerin neydi? Bakanın radyodan dinlediğim söz- leri olmalıydı:
— Bir kalkınma nutkundan parça- lar...

— Yahu, dedi biri, iş arayacağına Milletvekili olsana sen.

— Biz de Milletvekili olursak, işi kim arayacak?

— Kim ararsa arasın, sana ne?
— Kim ararsa arasın var mı bi- rader? Evin kirasını kim ödeyecek? Borçları kim temizleyecek? Günlük geçimimizi kim temin edecek?

— Alacağın maaşla kendin yapar- sın bunları.

Sahi, bevler gibi yaşatacak maaşı da vardı Milletvekilliğinin. Olayım mı, olmayayım mı, diye düşünürken.

Biri:
— Haydi naz etme de kararını ver, dedi.

— Naz falan eden yok birader... Allenin durumunu düşünüyorum. Ev sahibi aksama sabaha eşyalarını kapı- ya attı. atacak! O atmaza. zaten ha- cız için icra memurları davanacak!

— Daha ne istiyorsun, dediler. Dua et de önce icradan gelsinler. Bir ke- re eşyalar haczedildi mi, ev sahibi- nin eşyaları kapıya atma projesi su- ya düşer.

— Siz dalganızı geçin, dedim. Ba- tıyoruz be, batıyoruz!

— Evet, dedi biri. Siyasete atıl- manı istememiz de bu yüzden... Memleketin uyanık insanlara ihtiya- cı var.

En uyanığı benim gibi gözlerini aç- maktan acizse, yandı memleket!
— O halde beni bırakın, dedim.

— Allahaşkına yapma! diye yalvar- dılar. Bu memleket kurtulsa kurtul- sa ancak senin gayretinle kurtulur! Çünkü sen...

— Yahu görüyorsunuz işte, uyuyor- um ben!

— Yoo, dediler. Kendine iftira et- me. Buna uyuma değil, istihareye ge- kilme derler. Eski devirlerde de bü- yük adamlar böyle yapılmış. Memleketin kaderiyle ilgili önemli kararlar vermeden önce ülkenin u- lemaları fal bakarlarmış, kitap açar- larmış, istihareye yatarlarmış.

Bir başkası:
— Gerçi bugünün yöneticileri de aynı yola başvuruyorlar ya, dedi. El- de para pul, plan program olmayın- ca ne yapınlar?

Daha bir başkası girdi araya:
— Değer bakımından hangisinden daha eksiksin yani?

Bayağı aklım yattı. Büyük bir al- cakgönüllülükle:

— Hay Allah, dedim. Zayıf taraf- ımdan vurdunuz beni. Aile batmış batacağı kadar... Hiç olmazsa mem- leketi kurtarayım!

— Yaşa, dediler. Görelim seni, şu memleketi öyle bir kalkındır, öyle kalkındır ki, gören parmağını ısır- sın!

— Isırsın anasını satayım!
İlk heyecan geçince sordular:
— Valla, dedim, ne olduğumu bil-

miyorum ki, programımı yapayım... Seçimleri kazanıp kazanmadığım bi- le belli değil.

— Kazandın, dediler.

— Söylesenize birader, ne diye in- sanın elini kolunu bağlıyorsunuz? Düşündüğümü görünce sordular yine:

— Eee, neden hâlâ duruyorsun?

— Seçim kazanmakla iş bitmiyor ki birader... Ne olduğumuzu da bil- memiz gerekiyor. Öyle ya, neyim? Parti lideri miyim, muhalefete men- sup bir Milletvekili miyim, yoksa ik- tidar partisinden miyim?

— Farzet ki Başbakanısın, dediler. Ne yaparsın?

Bak bu önemliydi işte. Yattığım park kanapesinde solumdan sağına dönerek düşünmeye başladım:

— Önce, en kenar köylere kadar yol yaparım.

Sordular:

— Neyle?...
— Parayla tabii...

— Para yoksa?

Ah, bilirim böyledir şu namussuz insanlar. İnsanı yalvara yakara Baş- bakan yaparlar, sonra da aksilikler çıkarırlar!

Sabrila cevap verdim:

— Yabancı ülkelerden borç alırım.

— Vermezlerse?...

Elâlemin gırtlığını sıkamazdım ya... Boşverirdim yola!

— Vermezlerse yolu bırakıp, su- suz köylere su götürürdüm.

— O iş de parayla olur.

— Öyleyse su meselesini erteler, elektrik işini ele alırdım.

— Para?...
Hay gözlü körolsun şu paranın!

— Bir süre için elektriği de geri bırakır, ülkenin sanayileşmesine ça- ğırdım.

Güldüler:

— Diyelim fabrikaları kurdun. Su olmayan yerde elektrik bulamazsın. Elektrik olmayan yerde, fabrika ku- ramazsın. Kurdu desek, çalıştırma- zsın! Ne yaparsın?

— Amma sıkıtlar haa... Yahu boş oturacak değiliz a... Elektriği olan yerlerin şalterine basarsız, fabrikası olan yerlerin açılışını yaparsız, kal- kınma nutukları atarsız, muhaliflere kafa tutarsız...

— Ohoo, dediler, bunu şimdiki Başbakan da yapıyor. Sen de aynı şeyleri yapacak olduktan sonra o mevkide işin ne? Başka bir Bakan- lık düşün bakalım.

İstifa edeceğim ama, bizden yar- dum bekleyen memleketi yüzüstü bi- rakmak olmaz ki...

— Tarım Bakanlığı yaparım.

— Bu konuda bilgin ve getirmeyi düşündüğün yenilikler var mı?

— Elbette var. Bir kere her köye ortaklaşa kullansınlar diye en azın- dan üçer traktör veririm.

— Devletin elindeki traktörler ye- tiştir mi bu işe?

— Dışardan getiririm.

— Para?...
Ulan para... Burada da mı çıktın karşına!

— Traktörü boşver, sulama tesis- leri kurarım.

— Gideri karşılayacak parayı ne- reden bulursun?

— Eh, ne yapalım, biz de Allaha bırakırız ekinin sulanma işini.

— Şimdi de öyle... Başka?...
— Anadolu'yu adım adım dolaşıp, mahsulü yerinde görürüm.

— Diğerleri de dolaşıyor...

— Gözkararı hesaplar yapar, mil- letin moralini yükseltmek için de- meçler veririm.

— Zaten öyle yapıyor...

— Canım, dedim, Bakan olmak şart mı? İktidara mensup bir Millet- vekili olurum, bizimkiler tarafından getirilen her teklife parmağımı kal- dırsam yeter.

— Diğerleri de sadece parmak kal- dırmıyorlar mı? demezler mi?

Beynim attı:

— Arkadaş, dedim, iktidardan ol- mak şart mı?

— Yoo, dediler.

— Muhalefete geçerim.

— Geçtin, dediler. Ne yaparsın?

— İktidarın her teklifine aleyhte oy veririm.

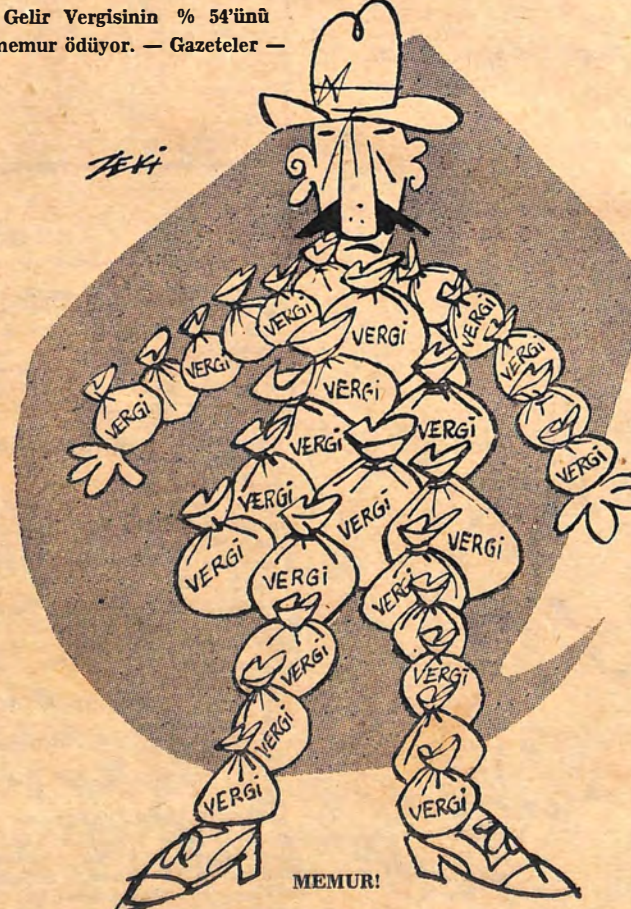
Gök gürültüsünü andıran bir pa- tırtı koptu. Gözlerimi açıp yerimde doğruldum ki ne göreyim? Başıma üşüşen yüzlerce insanın kimi gülü- yor, kimi tepiniyor. Flaşlar parlı- yor, sorular yağıyor...

— İlahi, dedi birkaç kişi. Muhale- fet de öyle yapmıyor mu? Tepeden turnağa herkesin yaptığı, senin ya- pacakların aynı... Meclise gersen, fazladan ne katarsın sanki!

İşte, aday oluşumun hikâyesi bu. Gazetelerin yazdığı gibi ne bir de- lirne hâdisesi oldu, ne de başıma güneş vurdu. Beni kendimden geç- rin sarımsakla yoğurt, siyasi fikir- lerimi açıklamaya zorlayan başım- daki kalabalık oldu.

Bir daha cacık mı yerim? Radyo mu dinlerim? Tövbeler tövbesi... Du- rup dururken, parkta uyurken işte böyle deli'ye çıkarırlar insanın a- dını.

Gelir Vergisinin % 54'ünü memur ödüyor. — Gazeteler —

— Fezanın fethinde hayvanlardan da faydalandı. —

Gecmiş Zaman Olurkin

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Eski pehlivanlar

CUMA, tatil günüydü eski- den. Kışın yapacak bir şey yoktu. Ne sinema, ne tiyat- ro, ne başka eğlence... Ama yaz, öyle değil. Orta oyunu var. Gök- su var, Kâğıthane var, güreş var. Güreş yağlı güreşti: Sarıyer'de Hidayet'in bağında, Bulgurlu'da, Beylerbeyi'nde İstavroz çayırın- da...

Babamla, ya bir kayığa, ya bir arabaya atlar, giderdik.

Araba da ne araba: Deli Şevket'in talikası!... Deli Şevket, adı- na layık bir delikanlıydı. Tiğ mi tiğ, afilli mi, afilli. İnce kılaptan bıyıklar. Sıfır numara festen taş- mış bir demet sırma perçem. A- rabada temiz olmayan tek şey bulamazsınız. Tekerlekler sanki kaldırımında değil, havada dönü- yor... Sağlı sollu iki fenerin bronz topuzları güneşi kışkandı- rır pırlıtsı ile... Arabanın ağız köpüklü, alev yeleli tek atı, çift atlı faytonları yarı yolda bıra- kır. Kamçısının şaklayışı musiki- dir Şevket'in. Onun için adına Deli Şevket demişler...

Herkes, on kuruşa götürür ge- tirir Bulgurlu'ya. Deli Şevket on- beşe!

Yaklaştıkça, davul zurna sesle- ri duyulmaya başlar. Ne tatlı, ne insanı yerinde rahat oturtmaz havadır o güreş havaları...

Yeşil çayırın çevresi yavaş ya- vaş dolar meraklılarla...

Önce, desteye güreşenler çıkar meydana, cıva gibi çocuklar.. Da- ha on iki, on üç yaşında pazıları somunlaşmaya başlamıştır.

Pesrevler, el enseler uzun sür- mez. Hemen çaprazla geçerler, hemen sarmalar, kündeler baş- lar... Sonra, küçük orta, büyük orta, başaltı ve baş güreşler...

Başaltının ünlü güreşçilerini, şimdi bulsak, öve öve başa çıka- rırız: İki Telli Şükrü, Bulgurlulu Ethem, Zülkarneyn, Çolak Hüse- yin...

Ethem ile Şükrü ahabptılar. O- nun için tutuşturmazlardı ikisi- ni... Pek zorda kalınca tutuşsalar bile yenişemezlerdi bir türlü!

Kenarda yağ kazanı, ya gidip avuç avuç yağlanırlardı, ya caz- gır, bakar bir ibrikten dökerdi, Ayaklarında siyah kışpetler, sert baldırlar, bütün vücut parıldardı zeytinyağından...

Benim çocukluğumdaki başpeh- livanların en ünlüleri şunlardı: İstanbul'lu Ali Ahmet, Nakkaş- ılı Eyüp, Sarı Hafız, Kara Emin.. Bir de Kızılçık Mahmut!

Yenişirlerdi. Ama yan düşüre- rek, göbeğini havaya döndüre- rek... Öyle sırtını yere yapıstırıp kanıra kanıra birbirlerini yene- memişlerdir.

İstanbul'lu Ali Ahmet bir fır- tına idi. Güreşe nasıl girerdi an- latamam. Daha elense çekerken, şimşek hızı ile çift daldardı... Ka- ra Emin, en oynak, en ele avuca sığmaz pehlivanımızdı. Bir gün altayken bir kılçık atıp koca Nakkaşlı'yı yan düşürdüğünü hatırlarım. Hiemen ayağa fırlayıp temennahı çakınıştı. Öyleydi â- det: Pehlivan rakibini yendi mi, yağlı elini yağlı kışpetine vurup basardı temennahı!

— Oldu... Oldu...

Sağdan, soldan, iki pehlivanı tutanların sesleri yükselince, Ka- ra Emin, yumrukları kalçasında, meydana dikilmişti:

— Yüz okkahlı koca Eyüp peh- livan bu kadar yenilir ancak!

Ramazan geceleri, Saraçhane- başı'nda, Askeri Müze Müdürü Muhtar Paşa Konağı yanındaki arsaya büyük bir çadır kurulur, orada güreşler tutulurdu.

Şimdi oğlu Kırkpınar'da başa tutuşan Karabacak'm babası Ka- ra Ali o günlerde parlamaya baş- lamıştı. İlk güreşini, Mihaliç'li Hasan ile çadır altında seyrettim. Yenişememişlerdi. Ama ne tath, ne seyrine doyumaz iki saat ge-

çirmiştik o gece...

Bu güreşleri babam elinde lok- man ruhu şişesi ile izlerdi: İkide bir mantarını çıkarıp koklaya- rak...

Öyle dakikalar olurdu ki, zurna coşar, davul çıldırır, nefesler tu- tulurdu: Rakibini göğüs çaprazı- na alan pehlivan, sürer, sürer, seyirciler arasına ykılırdı bir an- da...

Alafranga güreşi ilk defa Tak- sim Meydanı'nda seyrettim bir ramazan gecesi. O günlerde, şim- diki Talimhane, bomboş bir ar- saydı. Oraya, binlerce insanı a- lan bir çadır kurulmuş, dünya- nın en ünlü pehlivanları getiril- mişti: Çaya'lar, Kazak Barada- nof'lar... Pehlivanlarda vücut gü- zelliğini onlarda gördüm yalnız. O ne boy, ne omuz, o ne beldi her birinde, ressam çizemez!

Son gece idi galiba: Bizim Kurtdereli ile Kazak güreşcek- tiler... Daha önceki güreşlerinde yenişememişlerdi bir türlü... Bu final maçıydı artık. Şampiyonluk kemeri takılacaktı o gece...

Güreş temkinli başladı. İki pehlivan da açık vermektan ka- çıyordu.

Yarın saat, bir saat, bir bu- çuk saat... Kurtdereli'nin sert el enseleriyle kapaklanıyor, ama bir anda toparlanıyordu Kazak...

Bir ara, Kurtdereli alta düştü, sonra üste çıktı, tekrar ayağa kalktılar.

Bir ses gürledi ansızın: — Hayda bre Kazak! Kurtdereli bir kol kamış, Ba- radanof'u bastırmıştı.

Ama, Kazak'ın çılgılığı daha sert, daha acı çınlatmıştı çadırı: Kolu kırılmış, sarkıyordu dirse- ğinden!

O gece, Kurtdereli'nin kefiyesi Donanma Cemiyeti yararına açık arttırmaya çıkarıldı ve avuç do- lusu altın toplandı seyirciler- den... Yusuf Ziya ORTAÇ

Celâl Bayar yemek takımlarıyla geziyor. — Gazeteler —

Yazısız

MUZAFFER
İZGÜ

«Vah zavallı, şanssız adam» derdik tüm esnaflar Kayserili Memet ağa için... Nedense, Kayserili Memet ağa hangi işi tutmuşsa, bütün Kayserililerin yüzünü kara çıkarmıştı.

Benim o çarşıda esnaflığa başladığımda, bardak çanak satıyordu Memet ağa. Sonra nasıl oldu bilinmez, bir gün sabahleyin baktık gördük ki, bizim Kayserili Memet ağa işi tuhafiyeciliğe dökmüş. Çünkü bardakların çanakların durduğu raflarda şimdi top top kumaşlar...

— Eh, dedik, bizim Kayserili sattı yine bir tarlayı!

Çünkü bir gün sonra işitirdik: «Kayserili Memet ağa dükkânındaki malları ucuz ucuz başka birine devretmiş!» diye.

Bakardık, altı ay sonra bizim Kayserili Memet ağa bu kez işi ayakbaçılığa dökmüş. Raflarda sıra sıra ayakbaç kutuları...

— Eh, demek ki bizim Kayserili kumaşları da başka birine ucuz ucuz devretti gitti...

Aradan çok geçmez, bir pazartesi geliriz ki çarşıya, bu sefer bizim Kayserili işi bakkaliyeye çevirmiş, geçmiş terazinin başına yağ peynir tartıyordu... Sorulmaz da Kayserili Memet ağaya... Sorsan da alacağın cevap hep aynıdır:

— Nörecen ağam, gısmet!

O işlek caddede üzerinde benim bildiğim neleri denemedi ki Kayserili Memet ağa... Meyve sattı, balık sattı, çerez sattı, kitap gazete sattı, sattı oğlu sattı... Ama ne sattıysa, her iş değişikliğinde de Kayserili adını, Kayserili şanını rezil etti çıkıttı...

Bir gün baktık bizim Kayserili Memet ağa dükkânı tamamen kapatmış.. Son defa onu, deri satarken görmüştük. Ondan sonra tam bir ay kapalı kaldı bizim Kayserilinin dükkânı...

Esnaftan bazıları:

— Eee, sermayeyi tüketti artık bizim Kayserili, dediler.

Bazıları da:

— Belki de son tarlayı satmak için memleketine gitmiştir, dedi.

Ama hepimiz şuna inanıyorduk ki, bir gün Kayserili Memet ağa tekrar İstanbul'a dönecek, ve bir sabah kimbilir hangi sürpriz şeyle dükkânının kepenklerini açacak... Belki de bu sefer işi sıkı tutar, belli mi olur, bambaşka, aklımıza hiç gelmeyen bir şey satardı. Esnaflar bir araya geldiğimiz zaman, lâf hemen Kayserili Kayserili Memet ağadan açılır, biri:

— Ee, bu sefer işkembecilik yapar galiba, deyince, başka biri atılır:

— Sen yenisin çarşıda arkadaş, bizim Kayserili bundan on iki yıl önce aynı dükkânda işkembeciliği denemiştir, derdi.

— Öyleyse kasaplık?

Söyleyenin lâfı ağzında kalırdı:

— Yaptı o işi de...

— Tenekecilik?

— Ondört sene önce tam iki sene yaptı.

— Belki terziilik?

— Üç ay yaptı biraktı.

— Öyleyse arzuhalcilik?

— Onu da yaptı. Bir adam tutmuştu...

— Eh be birader, bu adamın tucağı iş kalmamış artık!

O zaman çarşının kıdemli esnarlarından biri:

— Bulur o bulur, derdi...

Bir gün sabahleyin bir de ne görelim, hakikaten Memet ağanın kepenkleri ardına dek açılmış... Tüm esnaf üstüştük Kayserilinin dükkânına. Ameleler harıl harıl kazıp duruyorlar dükkânın dibini...

Kuyumcu Jozef:

— Hayrolsun Memet ağa? dedi.

Kayserili, her zamanki gibi:

— Nörecen ağam, gısmet! dedi, başka bir şey demedi.

Artık kafa yürütmekten başka çaremiz yoktu:

— Yahu acaba fırın mı yapıyor dersiniz?

— Yok canım, Kayserili yaptı o işi!

— Öyleyse benzin istasyonu yapacak.

— Ühüü, ben bilirim, eskiden benzin tenekeyle satılırken yapmıştı Kayserili o işi.

— Öyleyse niye kazdırıyor dükkânın altını?

Dükkânın dibinin kazılması tam bir hafta sürdü. Dünyanın toprağı çıktı oradan... Bu arada Kayserili bir dakika bile ayrılmıyordu dükkânından.

— Yahu bu adam hazine falan aramasın?

— Yok canım, hiç hazine olsa güpegündüz kazdırır mı?

— Özel mezarlık falan?

— Belediye izin vermez ki!

— Öyleyse ne acaba?

İkinci hafta ustalar girdiler içeriye... Bir çalışma, bir çalışma... Taşlar, kumlar, kireçler...

— Yahu bu adam hamam yapıyor be!

Kıdemli esnafın biri konuştu:

— Olamaz! Benim bildiğim Kayse-

Dolmuş şoförleri, trafik polislerinin fazla ceza kesmesinden

şikâyetçi. — Gazeteler —

Yazısız

rili bir yaptığı işi bir daha asla yapmaz! Memet ağanın ilk işi hamamcılıktır zaten. Sonradan hamamın orasını satarken burasını satarken, kendine ancak o koskoca hamamdan bu dükkânın yeri kaldı...

Tüm esnaf meraktan çatlayacağı ki, nasıl çatlamak... Boyuna adam gönderiyoruz dükkâna...

— Hayrola Memet ağa?

— Nörecen ağam, gısmet!...

Bir gün topluca gittik yanına. Maksadımız, Memet ağanın ne iş yapacağını ucundan kulağından olsun öğrenmek...

— Hayrola Memet ağa?

— Nörecen ağam, gısmet!

— Oh oh, pek güzel oluyor vallahi Memet ağa bu kısmet... Acaba bu nasıl bir kısmet?

— Gısmet ağam gısmet!

— Ne işi Memet ağa?

— Gısmet işi ağam, gısmet!

Mümkünül var mı Memet ağanın ağzından lâf almak? Ama Memet ağa nedense bu sefer çok keyifli. Siğaranın birini sararken birini yakıyor, birini yakarken ötekini sarıyor...

Çıktık dışarıya, verdik yine esnaflar kafa kafaya:

— Yahu bu kuaför falan yapmasın?

— Yaptı efendim yaptı!

— Efendim otomobil tamirhanesi?

— Efendim Cumhuriyetin on sekizinci yılında...

Vay anasını!... Adam bizi meraktan öldürecek be!...

Aradan günler geçti Bu kez, bir tek boyacıdan başka dükkâna giren çıkan yok. Kepenkler de dibine dek kapalı. Boyacının da ağzından lâf almak, deveyi hendekten atlatmaktan zor... Boy boy aynalar giriyor içeriye...

Yine esnaf bir şeyler yumurtluyor: — Öğrendik canım, berber!

— Olamaz, diyor kıdemli esnafın biri. Çünkü efendim, Cumhuriyetin yirminci yılında...

— Öyleyse meyhane?

— Efendim, ihtilâlin ikinci yılında...

Aman Yârabdim ne yapacak yahu bu adam?...

Nihayet bir pazartesi günü dükkânın kapısında kocaman bir bezband gördük. Üzerinde de şunlar yazılıydı:

«Son sistem modern, her türlü otomatiğe sahip WC burada açılıyor. Bir kere uğramanız menfaatliniz içabıdır. Buraya bir kere uğramakla, rahat rahat Mariya Kalas'ın ettiği tuvalete, ben de ettim diyebilirsiniz. Çünkü İstanbul'a misafir olarak gelmiş bulunan Kalas, tuvaletimizin temelini etmek tenezzülünde bulunmuştur... Ve bilmiş olunuz ki, gerçi De Gaulle'ü kaçırdık ama, bundan böyle hiçbir yabancı politikacıyı kaçırmayacak, hangisi gelirse, dostluk için mutlak buraya ettireceğiz. Açılışa herkes davetlidir. Bu çok mühim günde özel olarak şehrimize gelecek olan Brigitte Bardot'un, Jane Fonda'nın, Vırna Lisi'nin tuvaletimizin açılışına katılacaklarını sayın vatandaşlarımıza iftiharla müjdeleliz...»

Evet, Kayserili Memet ağa, gerçi açılış gününde bu yabancı artistlerden hiçbirini tuvaletine getirmedi ama, yerli film artistlerimizden bir düzinesini bonosuz olarak ettirdi!... Şimdi bu tuvalet harıl harıl çalışıyor... Galiba Kayserili Memet ağa tüm zararlarını bu işten çıkaracak. Kİ, sıkışmayan bile sadece reklâmın hatırı için ediyor Çünkü, Kayserili Memet ağa, son çivisinde tüm Kayserili'liğini kullanarak:

«HER EDİŞE BİR KUR'A NUMARASI» dedi...

Muzaffer İZGÜ

— Doktorlar futbol oynadılar. —

GÖZ ÜCÜYLA OLAYLAR

Böyleyken böyle !..

İKİ OY!

EMBEL bir millet olduğumuza bizi öylesine inandırılmışlardır ki Avrupa'yı harmanlayıp gelenlerimize:

«Efendim!» derler, «Şu Fransızlar yok mu... Çok çalışkan millettir Allah için!»
Sonra geçerler Almanlara:
«Hele Almanlar... Çalışmak Almanlara vergi! Arı kovarı gibi fabrikalar, vızır vızır...»
«Sokaklar bir temiz, bir temiz... Yoğurt dök yala!»

Temiz olan hangi sokaklar? Münih caddeleri mi? Süpürenler kim? Fransızlara parmak ısırtan... Almanların gözlerini yıldırان en ağır işlerde çalışanlar, hep hep bizim işçiler... Belçika, Hollanda, İsveç, Avusturya, Avustralya... Sen iş göster de, maasın kaç olduğunu söyle! İş isterse göğün yedinci katında olsun... Merdiveni nerde, diye soracaklardır o tembel işçilerimiz!...

Anadolu'yu gezip dolaşanları da bir dinleyelim:
«Efendim, halk bütün gün köy kahvelerinde... Pişpirik... Altmışaltı!...»

Bu pişpirik, altmışaltı oynayanlar mı? Belki de Almanya için sırasını bekleyen yüzbin işçiden üçü, beşi...

«Nasıl olur bu?» demeyin!
«İş yok ki !...» diyeceklerdir size.
«İş yok da karılarımızın tarlada işi ne?»
«İş, ancak onlara yetecek kadar...» diyeceklerdir. Çıkabilirsen çık işin içinden!
Ama seçim için köy köy, kahve kahve dolaşanlar da görecektir bu kahveler dolusu tembelleri! Niçin oturduklarını anlayamadan hemen bütün adaylar tembellikle suçlayacaklardır ama, ağzlarını açıp da seçim sonuna kadar seslerini çıkaramayacaklardır...

Neden mi çıkaramayacaklardır?
Kadınlarımızın seçme hakları var çünkü... Ve kahvede oturanlarımızın da iki oyları vardır.

Oylardan birisi kendilerinin, ikincisi de çalıştırdıkları karılarının. Saygıyla eğileceklerdir adaylarımız, köylülerimizin karşısında... Seçilince de verip veristireceklerdir tembellikleri, cahillikleri, gerilikleri için...

Yaaaa işte böyle !..

RAFADAN LÂFLAR

«İnönü attan inip, eşeğe binmiştir.»

TÜRKŞEŞ

Gerisi biliniyor ya, bir kere daha tekrarlamakta belki fayda vardır.
İnönü'nün indiği ata Demirel atladı ve zatiâllileri-niz yaya kaldı!

«... Geçen seçimlerde de muhalefetin hazırladığı foto montaja muhatap olmuş ve hak ettikleri cevabı seçmenlerimizle beraber vermişim. Bu sefer daha antrenmanlı olarak hazır duruyorum.»

İhsan ATAÖV (AP.)

Bir tekzip yazısından Bundan şüphemiz mi var a beyim! Ringe çıkacakmış gibi seçimlere hazırlanır politikacı dediğin.

«DP'liler, bizlerden üçüncü takım diye bahsediyorlar.»

Nahit ALTAN (AP.)

Ümit takımı yerine «Üçüncü» sözcüğünü kullanmış olsalar gerek. Öyle ise onlar da ümitlerini pamuk

ipliğine bağladılar demek.

«Benimle müzakere zor dur.»

İNÖNÜ

Zor olan müzakere değil paşam... Söylediğini duyuruncaya kadar fıtık oluyor insan!

«İpliklerini pazara çıkaracağım.»

DEMİREL

Ortak Pazarla sürececek bir mal buldunuz desene... Bir işporta yudurma ya, bir de çile doldurma ya kaldı bütün iş.

«Çeşitli vaatlerle, büyük bir çoğunlukla iktidara gelen AP, hayırlı hiçbir iş yapmamıştır.»

Hasan ÖZCAN (MP)

İlahî Özcan bey biraderimiz... Politika başkadır, hayır hasanat işleri başkadır malûn-u âilleriniz.

«Türk maliyesine şaş-tım.»

Edmond G. D'Estaing (Fransa eski Maliye B.) Sadece maliyemizi görüp bu kadar şaştınız... Sanayimizi, tarımımızı, turizmimizi göstersek so-luksuz kaçardınız!

«Başarılı iktidar örneği vereceğiz.»

FEYZİOĞLU

Ömrümüz yeterse inşallah göreceğiz.

YAVUZ GİDİYOR!

Yavuz gidiyor, Yavuz! Birinci Dünya Savaşı'ndan beri limanlarımıza gelip demir atan Yavuz, gidiyor! Anlı şanlı Yavuz'u-muz nereye gidiyor, hangi sefere, demeyin... Jiletçilere gidiyor!

ÇEVİRİKEN

Yunanlılar, önce bir Karagöz filmi çevirmişler. Şimdi de Amerikancasını çeviriyorlarmış bu filmi.

Biz Türkçesini çevirmezsek İngilizcesini de çevirirler Amerikancasını da... Kıbrıs filmi de böyle çevirmediler mi?...

FOTO - STOP

Hippi'lerin pisliği, berduşluğu yüzünden yol boy-larında oto - stop kalktı, onun yerine caddelerde foto - stop başladı!

Elinde fotoğraf makinesi, çıkıyor baldır çıplak turistin biri, dilencilerimiz, hamallarımızın, satıcılarımızın geçiyor karşısı-

MARİA CALLAS'IN YİRMİ DÖRT SAATİ

Sabah saat 6'da gerine-rak kalkış ve «Bugün hava çok güzel» adlı arıyı si bemol andante comarçiyale Elenika tarzında söyle-yiş...

6.30 — Fam de Şambrın perdeleri açması...

6.35 — Hizmetçinin ala-kok yumurta — Süt — Te-reyağ — Marmelat'tan İba-ret kahvaltısı getirmesi...

6.45 — Kahvaltıdan kal-kış ve boğaz yıkama — Li-monlu su, antibiotikli gar-gara...

6.55 — Kültür fizik (Mü-zikle) — Pikapta hafif su-varlı tüvertürü...

7.00 — Telefonda Onas-is'le konuşma — Özel du-rumlar dolayısıyla konuş-manın metni gizli tutul-maktadır...

7.30 — Sebabi bilinme-yen sınırlı hareketler ve bardak kırma...

7.35 — Bayılma ve ayıl-ma...

— Ben uyutamadım... Şuna bir nutuk çekiver hayatım!..

Aktüel olaylar serisi: 1 — ÜNİVERSİTE OLAYI!

na, «Bir dakika!» deyip çı-t çekiyor resimlerini!

Toplum polisleri spor a-lanlarında görev başındaki foto muhabirlerini coptan geçirirken turizmin kalkın-ması adına objektifler şa-kır şakır açılıp kapanıyor. Kaldı mı yeryüzünde biz-den başka hamalların, di-lencilerin sırtında kalkın-maya çabalayan!

ÇILGINLIK SATIŞI!

Delliliği ile dâhiliği söz

konusu olan milyoner res-sam Salvadore Dalı'nın ye-ni bir yumurtası:

«Ben dünyayı dolduran dellilere çilgınlık satıyo-rum!» demiş.

Biz alışkın değiliz açık konuşanlara da, ressamı yadırgıyoruz.

Politikacılarımız kulak verin bugünlerde! Ne akul-lar satmaya başlayacaklar-dır, bizden iki harfil bir bono koparabilmek için!

Yazısız

7.45 — Havlu ve komp-resle uyandırma...

8.15 — Banyo — Köpük-lü sabun — Soir de Pire — Sünger...

8.40 — Masörün gelme-si...

9.35 — Makya'nın bitmesi ve berberin gelmesi...

10.00 — Rejisörün gelme-si ve rejisörle yalnız ko-nuşma — Film ve senaryo üzerine çalışmalar...

10.25 — Elbise seçme ve telefonla konuşma — Ko-nuşulan şahsın Makarios olduğu sanılmaktadır...

11.00 — İki kişi tarafın-dan kucaklanarak otelden

çıkma ve arabaya bindiril-me...

11.30 — İki plân film çe-virme ve sınır krizi...

12.00 — Krizi atlattıp bir plân daha atma...

12.30 — Yemek için ote-le hareket...

13.30 — Yemekten sonra uyku... (İşte buraya dik-katınızı çekiniz).

14.00 — Turizm Bakan-ının ziyaret isteği ve red-detme...

14.30 — Gazetecilerin üs-tüne pencereden eline ge-çeni atma ve üçüncü sınır krizi...

15.30 — Burada yazıla-mıyacak türde lâflar — Kimin hakkında olduğunu da yazmaya yetkili de-ğiliz...

16.00 — Yine telefonla konuşma — Arada bir Me-galo İdea gibi kelimeler sarfetme...

17.15 — Sete gitme ve bir plân atıp arabaya meçhul bir istikamete yol-lanma...

Bu saatten sonra meş-hur sanatçı, soprano ve aktris Maria Callas'ın ne yaptığı meçhuldür. Herkes istediğini tahmin etmekte serbesttir... Bilmem anla-tabıldım mı?

Suavi **SUALP**

Suya düşen umutlar

RİFAT İLGAZ

HANİ karabiber denilen yavru-cuklar vardır ya, kara kaşlı, kara gözlü... İşte böyle bir esmer güzeliydi Handan... Aynaya bakmayı öğrendiği ilk günden beri sabah akşam hep kurum karası saç, tava karası kaş, üzüm karası göz gördüğünden mi nedir, sariya, yarı-sarı tutkundu. Bu sariya tutkunlu-ğu ilkin kurdelesinden başlayarak a-çığa vurmuştu kendini, tam «Sarı kurdelem sarı» şarkısının çıktığı yıl-larda...

Yıllar geçtikçe kendisi esmer ola-rak kalsa da, nesi varsa sarardı, kurdelesinden, patiklerinden, kısa çoraplarından başlayan sarılık tut-kusu, çamaşırlarına, yatak örtülerine, odasının badanasına, perdelerine kadar yayıldı. İlk yazdan çok, sonbaharı, erguvandan, sal-kından çok fulyaları, katırtırnakla-rını sevmeye başladı. Esmerler ken-disinden bir tatlı söz bile işitmeden, yüzlerine göz kuyruğu ile bakılma-dan geçip gittiler. Gölünde hep sa-rışınlar filizlenip boy attilar, vakti gelince de döktüler yapraklarını te-ker teker, yerlerini yeni sarışınlara bırakarak...

Okumaya yazmaya, annesinin ön-cüllüğüyle başladığı ilk günlerde bi-le yaşatları, bembeyaz kaymak ka-ğıtlara yazılar karalarken hep sarı defterler istemişti Handan. A har-finin çatallarını, sarı kalemlerle sarı defterlerin sarı kağıtlarına çizikti-rip durmuştu. Alfabe yi söktürdüğü bu ilk günlerde, «Ne olacaksın büyü-yünce?» diye sordukları zaman, «Ya-zar olacağım» demişti. A yazmasını kolay sandığından olacaktı her hal-de!... Yaşıtları hep «Doktor olaca-ğım, mühendis olacağım» deyip du-rurlarken...

Kimbilir, yazar olmayı da annesi koymuş olacaktı aklına! Ah, keşke yazar olmakta dırensseydi de, yete-neklerinin dışına doğru sürüklen-meseydi. Zararsız bir tutkudur yazar olmak çünkü... Hiçbir şey edinemez-se kişi, mektup yazmayı olsun öğ-renir sonunda. Kazandibi, tavukgöğ-sü ısmarlamak zorunda kalmadan, aşk mektuplarını olsun kendisi ya-zar.

Evet, her şeyi annesinden öğren-miştir Handan... Nazlanmayı, durup dururken kavga çıkarmayı, tabak bardak kırmayı, boyanmayı, süslen-meyi, göz süzüp duduk bükmeyi... Alfabe yi de annesinden öğrenmişti, üç dört yaşlarında...

«Ya müzik?»

Ah o müzik!... Onu da annesinden öğrenmişti işte. Konakta bir ut var-dı, büyükbabalardan, paşa dedeler-den kalma... Paşa dede ut çalmazdı ama, toplardı ihavnını selâmıha, on-lara çaldırırdı.

Handan Soyluer, bir gün utun tel-leri değiştirilirken, annesi oje ti-rnaklarıyla, «la si do re si do» yu tımbırdatıvermişti. Bunun söze ak-tarılması «Oğlan yaylı» anlamına ge-lirdi. Ertesi gün de utu yerine kal-dırırken, «do si si la si si» yi tımbır-datmıştı. Bu sesler de «Kız yaylı» demekti. Handan, annesinin yarım yamalak parmak basılacak yerleri göstermesinden yararlanarak hemen kapıvermişti bu sesleri...

Ertesi gün misafirlerin bastır-dığı bir saatte kucağına kendinden daha tombul, kendinden daha anlayışlı ko-caman ut'u yerleştirip çaldırtmışlar-dı ona. Eliyle karıştırdığı naneye, ağzıyla şunları da ekleyince şöyle-sine bir bulamaç çıkıvermişti ortaya:

«Oğlan yaylı kız yaylı
Dayanamıyorum ben gayrı!
Ben mektebe gidiyom
Kaldım annemden ayrı!»

«Hârika!» diye bağırıyor dinleyen-ler, «Hârika!...»

Keşke çalmasaydı Handan, keşke söylemeseydi bu dörtlüğü. Dinleyen misafirlerin:

«Hârika!» diye üzerine atılmaları, Meclisten yeni çıkan hârika çocuk-lar kanununun maddelerine saldı-rmak gibi bir şeydi yaptıkları... He-men tutanaklar tutuldu, ifadeler al-ındı, en kısa zamanda Paris'e sür-gün edildi yavrucağ. Daha kötüsü, annesinin de aynı kanunun, aynı maddelerine çarptırılmış olmasaydı. Suça kışkırtan anne olduğu gibi, su-çun doğrudan doğruya taa kendisi-ydi... Zavallı anne ister istemez çekti cezasını, çocuğuyla birlikte, tam altı yıl. Altı yıl sonra yeni atan-mış bir öğrenci müfettişinin yan tut-mayan raporuyla cezaları bağışla-narak yurda dönmüşlerdi.

Türkiye'ye döndükleri gün Han-dan'ın biyografisinin ilk bölümü de sona ermiş bulunuyordu. Handan'ın ilk teşebbüsü böylece suya düşüyör-du işte... Ama sariya karşı olan tut-kusu hâlâ sürüp gidiyordu. Sarı tel-li sapsarı bir keman vardı Han-dan'ın. Bunu sevmesi gerektiği için seviyordu. «Oğlan yaylı» yı çalmıyor-du artık ama, tombul utlarda, işte bu yaylı aracı çalmaya uğraşıyordu.

«Kemal Hürşit bey» in yetenekli, yeteneksiz bütün müzikseverlerin kapısından gelip geçtikleri Nişanta-şındaki konağına gidip gelmeye başlamıştı Handan Soyluer de... Fransızların anlayamadıkları hârika çocuk büyümüş, yerine dâhil bir genç kız geçmişti bu konakta.

Fransızlar anlayamamışlardı yete-neklerini ama, işte sonunda Kemal Hürşit bey anlamıştı ya!...

Bir gün Hürşit bey:

«İşte Handan...» demişti, «Size akkompanye edecek piyanist Erol Gürkan.»

Şöyle başını kaldırıp bakınca ilk önce sapsarı saçlar görmüştü Han-dan Soyluer, sonra bal rengi göz-ler... Sonra, daha sonra... Hiçbir şey görmemişti gözleri, ama hiçbir şey!

Erol Gürkan, yalnız piyanosuyla değil, nesi varsa kullanmıştı eşdeşlik edebilmek için... Elden düşme sapsa-rı arabasını, sariya boyanmış oda-sındaki sapsarı kadehlerden içirdiği viskilerle, sapsarı çarşaf lar içindeki yaldızlı karyolasını...

Annesi soruyordu her ikisine ayrı ayrı:

«Ne vakit nişanlanacaksınız?» di-ye.

«Konserden sonra.» diyorlardı her ikisi de ayrı ayrı.

Sapsarı kağıtlar asıldı kentin du-varlarına, ağaçların sarı yaprakları-nı döktüğü bir mevsimde... Konser sezonu başlamıştı. Ekimin bilmem kaçında konserleri vardı, sinemadan bozma geniş bir konser salonunda... Biletlerin hemen yarısını Handan'ın annesi dağıtmıştı eşe dosta... Bir yarısı da sayfa sayfa reklamların çe-kiciliğine dayanamayan konser me-raklılarına satın alınmıştı... Daha doğrusu sosyete sayfalarına el al-tından yazdırılmış dost yazılarının içtenliğine inananlar tarafından...

Salonu doldurmaları, yalnız Kemal Hürşit bey'in her ikisi için bestelediği piyano, keman ve orkestra ta-rafından çalınacak Anatoli adlı kon-çertoyu dinleme için değildi elbet... Biraz da bu iki birbirine denk es-mer-sarı uyumunu incelemek için-di... Kemal Hürşit bey'in prezantas-yonuyla açılmıştı perde... Belediye orkestrası pusuda, kendilerine «Hay-di!» diyecek sihirli çağı bekliyor-du. Gözler notalardan çok, bu iki sevgiliye dikilmişti.

Sarışın erkek, sarışınlığının hinoğ-luhinliği içinde «tam siper» di, pi-yanosunun diz çukurunda... Sesler, ne de olsa usta bir akortçunun İngi-liz anahtarıyla kısıkrak bağlanmış-tı. Ama keman... Keman için kesin bir sınır çizilemezdi, gerilen telle-rin üzerinde...

Mevsim sonu öksürükleriyle sürüp gidiyordu konser. Sinirli parmaklar nerelere bastığının farkında olma-dan, o tel senin, bu tel benim yal-palıyordu... Yalnız tel üstünde ileri geri tökezlemelerle kalmıyordu par-maklar, telden tele de atlayıp seki-yordu.

Basamağının üstünde çomağını si-nirli sinirli oynatan Maestro, genç de olsa işin farkına varmış, kemanın sesini surdinlemek için orkestrayı coşturup gürültüye boğma zorunlu-ğunu duymuştu. Hani başaramıyor da değildi. Davulcu bile, çoktan an-lamıştı işin ıyızını... Davulunu yerli yersiz tokmaklamaya çalışıyor-du bütün gücüyle.

Handan Soyluer, her gün banyo-da bile tökezlemeden mırıldandığı notaları derleyip toplayıp dizemez olmuştu tellere. Sürüttüğü yayın bas-kısından kurtulan kaçak sesler, ku-lakları tırmalamaya başlamıştı çok-tan. Frenleyemediği coşku yüzünden boynuna yer değiştiriyordu mezdrler... Albaştan etmesi gereken bir bölümü atmış, yanlışın farkına varınca da birden zink diye dururmuştu. Ne geriye dönebiliyordu, ne de iler-leyebiliyordu. Birden silinivermişti notalar sayfaların üzerinden. Piyano almış başını, gidiyordu. Koşup yetişmek istese de, güç kalmamıştı parmaklarında. Yay ile keman iki ayrı enstrüman gibi düşüvermişti iki yanına.

İki sinirli el, birden havada açılıp durdururmuştu orkestrayı. Biten konserle birlikte bir biyografinin i-kinci bölümü de böylece sona ermiş oluyordu.

Sona eren, konser değildi sadece, kendisine hayat boyu eşdeşlik etme-si düşünülen bir sarışının da ken-dini bırakıp gitmesiydi.

Sürüp giden umutsuzlukları temiz bir «dinhâr» pakları ancak. Bir gün, Orhan Veli'nin şiirine boş ve-rerek attı kendini denize. Suya düş-en hayallerinin, Boğaz'ın mavi su-larına vuran bir yansımasıydı bu a-tılış...

Ama olmadı...

Handan'ın bu teşebbüsü de, yap-tığı bütün teşebbüsler gibi yarım kalmıştı. Bir delikanlı, bir dalışta çıkarıvermişti suyun yüzüne onu. Yuttuğu bol su kâr kalmıştı yanına. Kendine gelip de gözücüyle karşı-sındaki gence bakar bakmaz:

«Ah, yazık!» demişti, «Bir esmer-miş beni kurtaran!...»

Rıfat İLGAZ

Demirel, «CHP'nin ipliğini pazara çıkaracağız dedi. — Gazeteler —

Yazısız

ayna

Semih Balcıoğlu

- İş Adamları kongresi yapıldı -

YAZISIZ

- Doktorlar kendi aralarında futbol maçı yaptı -

PARA ATIŞI !..

- Spor işlerine Demirel bakacak. -

- Yürüyüş sporunda büyük gelişme kaydettik sayın Başbakanım !..

- İtalya'dan yine borç istedik. -

UYGUN ADIM !..

GEÇEN ay ortalarında biri telefon etti. Hayat sigortası satıcısı olduğunu, benimle iki dakika görüşmek istediğini söyledi.

İlk tepkim «Ne güç meslek» diye düşünmek oldu.

Dünyada sevimli gösterilmek istenen çok şeyin adı tersine çevrilir. (En saldırgan devletlerin bile savaş işleriyle uğraşına dair «Savunma Bakanlığı» denilmesi gibi.)

Sigorta da hangi belaya karşı yapıyorsa onun adıyla anılmaktadır. Kaza sigortası kaza, yangın sigortası yangına karşıdır. Hayat sigortası denilen şey ise bal gibi ölüm sigortasıdır.

Ama olmaz tabii. Adama telefon açılıp da ölüm sigortası lâfi edilmez. Hamhum şaralop, konuya tersinden girer, hayat satar gibi konuşursunuz.

Ancak bu türlü lâf hakkabazlığı da bir dereceye kadar yumuşatabilir işi. Sonunda baklayı ağzınızdan çıkarıp teklifin esasını açıklamak zorundasınız.

— Sen her ay bize ufak bir şey elden gel, ahreti boyladığın zaman biz de topluca bir miktarla aileni görelim.

İnsanlara her hangi bir şey satmak kolay değildir ya, bir de kendi ölümleriyle ilgili bir konuyu satmayı düşünün!

Hem yüzüm tutmadığından, hem de satıcılığı âdeti bir mühendislik dahi haline getirmiş olan Amerikalıların bu güçlüğün üstesinden nasıl geldiklerini merak ettiğim için, «Buyurun» dedim telefondaki zata.

Beş dakikaya kalmadan buyurdu.

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Şey sigortası!..

Ömrümde hiç bu kadar düzgün insan görmemişim. Bizim alabros dediğimiz tarzda biçilmiş saçlarının üst tarafı helikopter pisti gibi düzgün, ayakbıcalarının bağları düzgün, pantolonunun çizgisi düzgün, boyunbağının kıvrımları düzgün, tırnaklarının uçları düzgün, hattâ hesaplı bir güllükle kıran yüz hatlarının bütün açıları düzgündü.

Öçülü adımlarla içeri girdi, talimli bir yakınlıkla elimi sıktı, kaç paralık adam olduğumu kestirmeye çalışır gibi eşyaya göz gezdirdi, duvardaki (Ara Güler'in) Anadolu fotoğraflarına bir an şaşırarak baktı, dikkatle oturup pantolonunu buruşturmayacak biçimde bacak bacak üstüne attı, çantasından çıkardığı kâğıtların kenarlarını bir hizaya getirdi, gözlüğünü düzeltti ve konuşmaya başladı.

Müşteri tavlama nutkunu kelimesi kelimesine ezberlemiş olduğu belliydi.

Müşterinin kendinden hiç söz etmiyor, hep «İnsan» diye konuşuyordu:

— İç huzurunu sağlamak için insan her ihtimale karşı tedbirini almış bulunmalı, insan o zaman daha rahat çalışıp para kazanır, yıllar insanın sandığından çok daha çabuk geçer...

Ölüm konusuna ise, girmek değil ya, yaklaşmıyordu bile. Söylediğine göre hayat sigortası aslında bir çeşit tasarruf plânıydı. Hep «emeklilikte» insanın eline topluca bir para almasının yararlarını, bunun nasıl sermaye ya pılıp küçük bir iş kurulabileceğini falan anlatıyordu.

Gerçekte hiç iş yoktu teklifte.

Söz gelimi 10 bin dolarlık hayat sigortası mı aldınız? Yirmi-beş yıl süreyle 7 bin dolar kadar toplam prim ödeyeceksiniz; sürenin sonunda sağ kalırsanız onlar size 3 bin küsur dolar geri verecekler. Enflasyon sayesinde o para da bugünkü değerinin yarısının altına düşmüş olacak tabii.

Ama lâflar öyle güzel hazırlanmış, teklif bir sürü alı pullu karışıklıkla o kadar ustaca süslenmişti ki birçok orta halli ve orta akıllı Amerikan vatandaşının bunları duyunca «Aman başıma devlet kuşu kondu» diye sevinçten hopladığına eminim.

Ziyaretçim nutkunu bitirince üstümdeki etkisini ölçmek için dikkatle yüzüme bakarak susup bekledi.

— Tehlikeli bir teklif, dedim.

Şaşaladı:

— Tehlikeli mi? Nasıl?

— İnsanın karısı ya da çocukları hainse... Parayı bir an önce almak için temizleyebilirler insanı.

Nutku tutuldu. Toparlanmasına kalmadan bir de soru patlattım:

— Dindar mısınız?

— Ben mi?

— Evet, siz! Tanrının ululuğuna karşı çıkmamak ve emirlerini saygıyla kabul etmek gerektiğine inanır mısınız?

— Elbette...

— Öyleyse ölüm sigortası neyin nesi? Tanrı insana verdiği canı vakitsiz alıp goluğunu çocuğunu perişan etmek isterse buna karşı tedbir satma iznini İncil'in neresinde buldunuz?

Deli olduğumu anladığımı belli eden bir aceleyle ayağa kalktı.

— Bana gelince, diye devam ettim; teklifiniz asıl şirketiniz için tehlikeli. Benim nasıl bir memlekette yaşadığımdan haberiniz yok. Bizim taşıtlarımız insan avı için silâh yahut bir çeşit düello aracı gibi kullanılır. Kimsenin erkekliğini şüpheye düşürecek bir şey yapar ya da söyler-seniz oracıkta bıçakla durum açıklığa kavuşturulur. Mikrop konusunu fazlaca düşünmek de yitiliğe aykırı sayılır. Hele benim mesleğimle ilgili riskleri bilseniz! Yazar dövmek, muhabir coplamak gibi sporlarımızı anlatayım da...

Özür dileyerek tiyüdü.

Refik ERDURAN

SEVERİM

Gözlerin irisini,
Kırpiğin sivrisini,
Kaşların eğrisini
Severim.

Hem akça pakçasını,
Burnun kalkıkçasını,
Saçın açıkçasını
Severim.

Farmağın incisini,
Elin nârincesini,
Sesin şirincesini
Severim.

Dudağın kirazını,
Dişlerin beyazını,
Güzelin ben nazını
Severim.

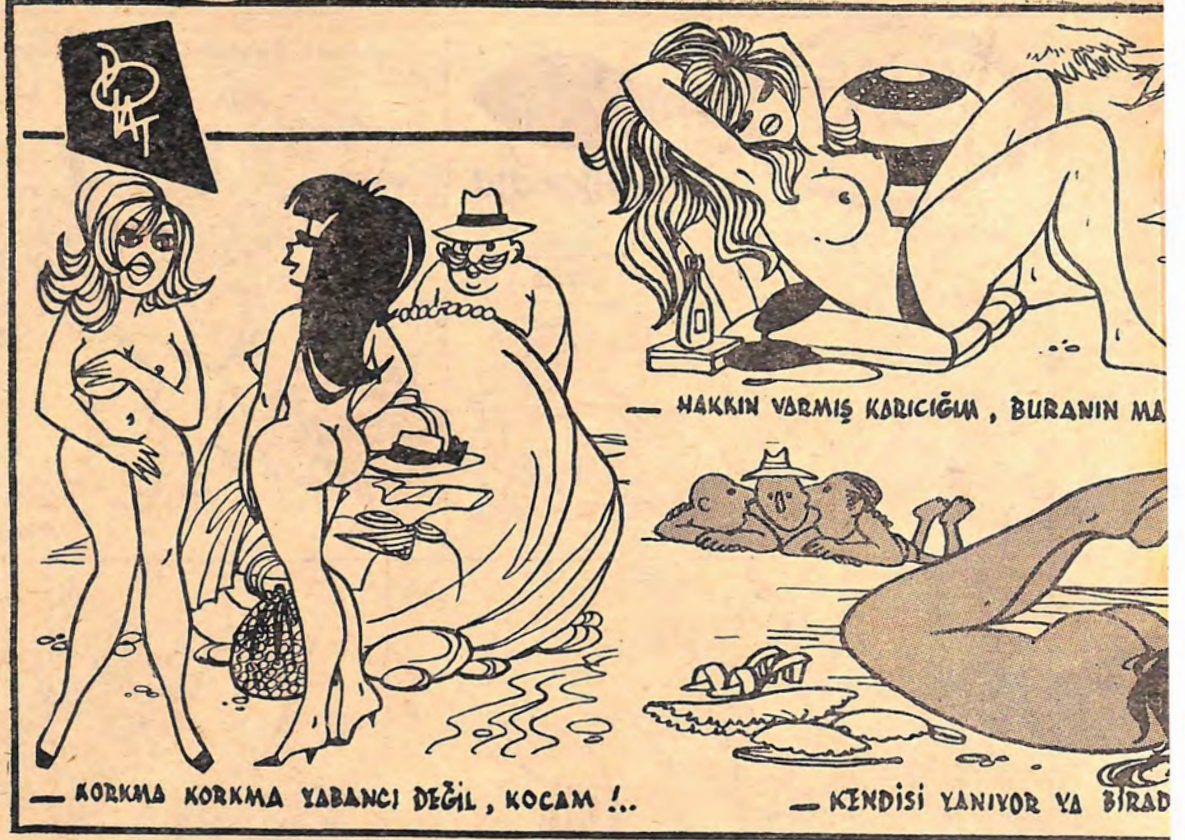
Gerdanın akçasını,
Belin kıvrakçasını,
Aşkta oynakçasını
Severim.

Ayva-tüy derisini,
Göğüsün dirisini,
Kulağın memesini
Severim.

Yanağın alcasını,
Yuvarlak kalçasını,
Biraz aptalcasını
Severim.

Gönlümlü okşayanı,
Hem sevip hem sayanı,
Aşkta kin tutmayanı
Severim.

Mukadder ÖZAKMAN

PAZARTESİ

Satmadan olunmuyor

Tarihî Salt Halin Paşa yalısını U-luslararası Kumarhane olarak işletmek için kolları sıvayan yabancı iş adamının hayat hikâyesi, bizim bazı zenginlerimizinkinden hiç farklı değil.

Birçok asalet ünvanına sahip olan Hans Hermann Clifford, «Para kazanmam şarttı» diyor. «Başladım a-salet ünvanı satmaya...»

Eee, satmadan para kazanılmaz. Para kazanılmadan da zengin olunmaz elbet. Ticaret, kurnazlığa dayanan bir iştir. Yabancı, çaresiz kaldı mı evini satar, çiftliğini satar, hiç değilse ünvanını satar. Kurnazlık

YEDİ

yoktur ticaretinde. Ortada para eden bir şey ve bunun belli bir fiyatı vardır. Kurnazlık bize vergi. A-damcağızın şansı yardım etseydi, gö-ztünü Avrupa'da açacağına burada dünyaya gelseydi ünvanı kendinde kalır, ama yine zengin olurdu. Çün-kü sıra ünvana gelinceye kadar öyle satılacak şey var ki mübarek mem-lekette... Bir çoklarımızın yaptığı gibi eşiği sucuk diye satarı sağlı-ğa zararlı maddeleri gıda maddele-rine katardı, hani hiçbirini akıl et-mese dağları tepeleri parselleyip

parselleyip dargelirli yurttaşlara satardı.

Eloğlunda ünvan var, bizde kafa... Hem ünvan kazanmak, hem zengin olmak varken, tutup ünvanını satmış fukara!

SALI

Gözünü yum, madalyayı um!

Yetmişbir bin kişinin huzurunda yapılan Uluslararası Kurbağa Yarış-masını bir İngiliz kazanmış.

Şimdi harıl harıl kaplumbağa ya-rışına hazırlanıyor dünyaya...

Neden ayağımıza gelen fırsatları bozuk para gibi harcarız, bilinmez. Haydi ilkinin kaçırdık, ikincisine ha-zırlanalım bâri!

Siyasî partilerimizin katılmasıyla 'başladı mı yarışma, gerisine karış-ma!

ÇARŞAMBA

Kendi ülkemizde...

Gezmek için geldiği yurdumuzda apar topar yakalanıp «Turist Güzeli» seçilen İsveçli bir kız, gözyaşlarını tutamayıp, «Kendi ülkemde girdi-gim bir güzellik yarışmasında dere-ce alamadığım halde, burada turist güzeli seçilmem beni çok duygulan-dırdı» demiş.

Valla kendi ülkemizdeki olaylara güler geçeriz. Bir kere elimize düş-tünüz mü gözünüzün yaşına bak-maz, işte böyle turist güzeli seçeriz.

Neden dersenez, iktisaden kalkın-mamızı turizme bağlamış insanlarız. Topraklarımıza ayak basan yabancı-ları yediririz, içtiririz, ceplerine harçlık, altlarına yatak verimiz ve da-vul zurna ile karşılar, bando mızı-ka ile göndeririz. Sahneye çıkart-mak, film artisti, şarkıcı, turist gü-zeli falan yapmamız da cabası. Bizi tutumumuzdan döndürür mü bir genç kızın ağlaması!

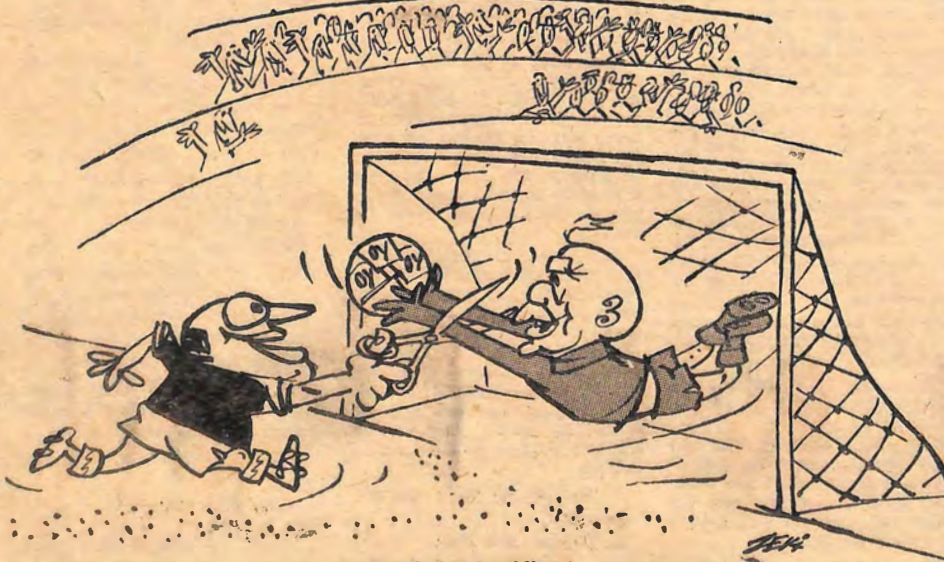
PERŞEMBE

Ha gayret!

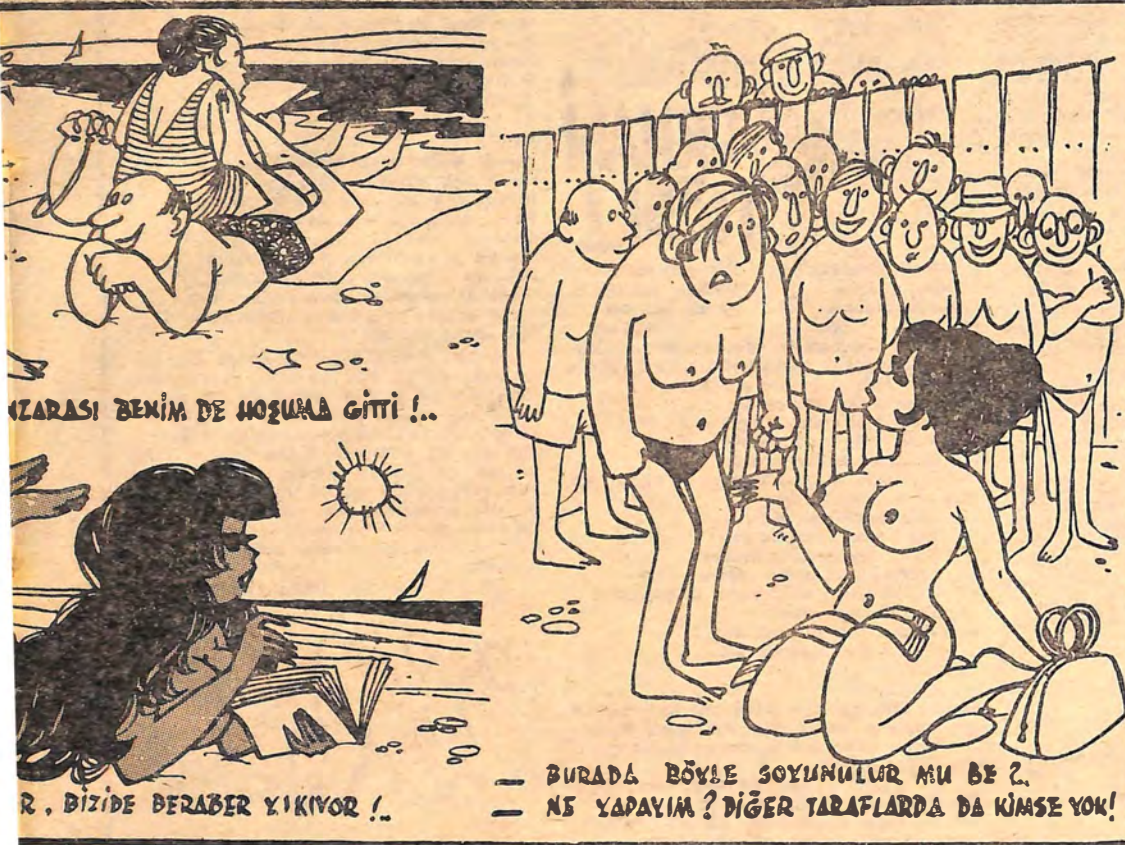
Boğaz Köprüsü, Japon Parlamen-tosunu karıştırmış!

Hey kuvvetine kudretine kurban

Demirel, spor işleriyle de uğraşacak. — Gazeteler —

Demirel gole gidiyor!..

SEVMEM

Göğüs, kirpik takanı,
Göz süzüp de bakanı,
Başı derde sokanı
Sevmem.

Burnunu kıvrıranı,
Sağını savuranı,
Firikik oturanı
Sevmem.

«Sevdim» deyip kaçanı,
Dır dur ağız açanı,
Yoktan dehşet saçanı
Sevmem.

Olur olmaz yasını,
Çok dudak boyasını,
Çıkarsa foyasını
Sevmem.

Aşktan çabuk bıkanı,
Fazlaca can sıkkanı,
Gönül yakıp yıkanı
Sevmem.

Ukalâca bileni,
Bayağıca gülteni,
Fingirdeyip geleni
Sevmem.

Kalça çalkalayanı,
Yersiz oyalayanı,
Durup zırvalayanı
Sevmem.

Arsız, doymayanı,
Kendini saymayanı,
Aşktan anlamayanı
Sevmem.

Mukadder ÖZAKMAN

olduğum... Şu güce bakınız!
Bizim Boğaz Köprüsü'nde, Ja-
ponya'ya nerde? Şunu başka ülkelerin
parlamentolarına da sokmayı başarsak,
huzur mumla aranır yeryüzünde!

CUMA

Ağır silâhlar hazır

Seçim tarihi yaklaştıkça partiler-
de bir hazırlık, bir hazırlık, görme-
yin!

CHP, AP'nin kazanma şansını a-
zaltmak için yeni yeni planlar yapı-
yor.

AP, iktidarı kaybetmemek için
muhalafeti yıpratmanın çarelerini a-
rıyor.

MHP, komandalara tatbikat yap-
tırıp, kahramanlık marşları öğreti-
yor.

Molotof kokteyli hazırlayanlar mı
ararsınız, nümayiş düzenleyenler
mi?...

Yahu ne oluyor bunlara derken,
bir haber daha: «Profesör Merttop-
çu MP'ye girdi!»

Eh, demek hazırlığını tamamlayan
ilk parti MP.

Merttopçu'su var Bölükbaşı'sı
var... Hani hücumla geçmesi, bir «A-
teş» emrine bakar!

CUMARTESİ

Mizah yapıyorlar

Diğer ülkelerdeki durumu bilme-
yiz ama, sanırım dünyanın en garip
karışıklığı bizde...

Doktorumuz şarkıcılık yapar.
Şarkıcımız ticarethane açar.
Tüccarımız, film yapar.
Filmcimiz, politika yapar.
Politikacımız, mizah yapar.
Mizahçımız da boş duracak değil
a... O da tutup politika yapar!

Hepsini bir kenara bırakıp, poli-
tika ve mizah üstünde duracağız biz.
İtalyanlar hesabına bir film çevir-
mek üzere yurdumuzda bulunan ün-
lü soprano Maria Callas ile Turizm
Bakanı Kürşat arasında geçen ola-
yı bilirsiniz. Koskoca bir Bakan
film oyuncusunu ziyarete gidiyor ve
kendisine hanımefendinin görüşmek
istemediği bildiriliyor.

GÜN

Hani ikisi de mevkilerini unutmuş
gibi. Soprano Bakan, Bakan da bir
soprano sanki. Tabii olay günün ko-
nusu haline geliyor ve ismini gizle-
yen Milletvekillerinden biri, Bakanı
tenkid ediyor. Ama sözle değil de,
yazıyla... Parlamentoda değil de, ga-
zete sütunlarında... Eline kalemi al-
mış, önüne kâğıdı çekmiş ve kemâli
ciddiyetle şu şiiri döktürmüştü:

«Ziyaret etmek için çabaladık

Callas'ı
Vuslata engel oldu bir yorgunluk
havası.

Kurdık Göreme'de bir kez daha bu
şansı,
Kismetimiz kapandı, gönlümüz
olmadı şad,
Otelden boynu bükük döndü
biçare Kürşad.»

Bakanın güldürdüğü, Milletvekili-
nin hicvettiği bir ortamda mizahçı
ne yapar? Ne dersiniz, adayığımı
koyup, politikaya mı başlasın?

PAZAR

Ne olacaktı yâni?

Demirel şövalye olmuş!
Tam sırası...

Kiminin komandosu var, kiminin
paşası... Kiminin topçusu var, kimi-
sinin palası... Kılıç kuşanıp canını
kurtarmaya tam sırası!

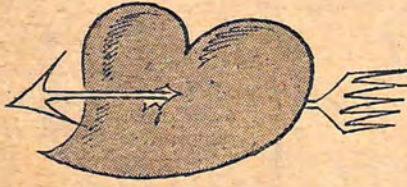

DENİZ VE POLİTİKACI!

KALBİMİZ, küçüklük olduğu halde, aynen beynimiz gibi vücudumuzun en önemli organlarından biridir. Şiir kalbten doğar, sanat, edebiyat, kalbten... His, duygu, hayal kalbimizin icadıdır. Şarkılarımız, türkülerimiz kalbsiz olsalardı ruhsuz bir cesede benzerlerdi. Bakın, bir şarkıda doktora kalbini kapıran bir hasta ne der sevgilisine: «Kalbime koy başını doktor, nabzımı bırak, Gülen gözlerime değil, ağlayan kalbime bak.»

Yaşlıların kalbi vardır, fazla heyecanlanmaya, öfkelenmeye gelemesler. Ama gençler, özellikle yakışıklı delikanlılar, güzel kızlar kalbsizdirler. Kalb hırsızdır. Diğer bütün hırsızlar ceza gördüğü halde kalb hırsızları hiçbir ceza görmezler, üstelik yaptıkları işle övünürcesine, cakalı, ellerini kollarını sallaya sallaya gezerler ve «Çapkın, Don Juan» diye el üstünde tutulurlar. Ayrıca «kalbsiz» ünvanını (!) hissiz, duygusuz kişilere veririz. Böylelerine «Taş kalbli» de deriz. «Kalb kalbe karşındır», «Kalb kazanmak kadar iyi bir şey yoktur» deyimleri günlük yaşamımızda çok kullanılır.

Reşat Nuri'nin bir romanının adı: «Dudaktan Kalbe» adını taşır. Cenap Şahabettin'in «Tiryaki Sözleri» nde: «Karnı açlardan ziyade kalbi açlara acırım», «Kalb fethedilebilir ancak istirdat edilemez» der. İşin aslını arayacak olursanız, doktorlardan önce ilk defa kalb naklini şairler ve âşıklar yapmışlardır. Doktorlar boşuna övünmesinler bakalım, ma-

rifet ölüden diriye kalb nakletmek değil, diriden diriye kalb nakletmek...

Kalbın diğer adı da gönül'dür. Hiç kimse çocuğuna kalb adını vermemiştir ama, gönül koyanlar çoktur. Hüseyin Rahmi Gürpınar'a göre «Gönül bir yeldegirmenidir, sevdâ öğütür.» Halk arasında gönüllü kelimeler, deyimler çok kullanılır. Bir şeyi istemek «Gönülü olmak» tır, birisini razı ettiğimiz zaman «Gönülünü yaptık» deriz. Birisini memnun etmek «Gönülünü almak» tır. Üzülüp üzüldüğümüz zaman ise «Gönülümüz kırılır». Bir şeyi istemediğimizi belirtmek için «Gönülsüzüm», ya da «Gönülüm yok» deriz. Âşık olmanın diğer bir adı «Gönül koymak, gönül vermek» tır. Eskiden gönül bir tahttı, orada gönül sultanı olan bir tek sevgili otururdu. Hattâ Mecnun, Kâbe'de Tanrıya şöyle yalvarır:

«Dimen kim adli yok ya zulmü çok her hal ile olsa
Gönül tahtına ondan gayri sultan olmasın
Yârab»

Ee, ne yaparsın? Eskiden mutlakiyet vardı. Şimdi Cumhuriyet devrindeyiz, gönül meclisini elimizden geldiği kadar çok sevgi vekilleriyle doldurmak istiyoruz çoğumuz. Hele şimdiki Mecnunlar ellerinden gelse kalblerini dolmuş yapacaklar, ya da parselleyip satacaklar... Haydin bir şarkı söyleyelim bunca lâfın üzerine şimdi de:

Kalb Gönül Yürek ERHAN TIĞLI

«Gönül aldanmış
Nasıl kanmış
Senin adınmış

Bir kere baktın
Kalbimi yaktın
Yalnız bıraktın

Kalbsiz...

Kalbsiz...

Gelin şimdi şairlerimizden «Gönül» şiirlerini okuyalım: 13 üncü yüzyıldan Yunus Emre gönülüne şöyle sesleniyor mısra mısra:

«Taştın yine deli gönül,
Sular gibi çağlar mısın?
Aktın yine kanlı yaşam,
Yollarımı bağlar mısın?»

Eşrefoğlu gönülünü Tanrıya ait sayar, ona bağlar şu dörtlütünde:

«Bülbül eder zâr ü figan
Âşk oduna yandı bu can
Benim gönülcüğüm heman
Haktan geldi Hakka gider»

Ümmü Sinan adlı bir şair de gönülünün zîntülerini güle benzetir:

«Yine bu garip gönülümün
Ah ü figanı güldür, gül»

mısrarlarıyla...

Fuzulî de:

«Gerçi cânandan dil-i şeydâ için kâm isterim
Sor cânan bilmezem kâm-ı dil-i şeydâ nedir?»
beyitiyle, tecahül ü ârif sanatı yaparak çılgın gönülünden söz açar.

15 inci yüzyıl Çağatay şairlerinden Ali Şir Nevali «Gönül» redifli gazelinde:

«Bahar boldu ve gül meyli kılmağı gönülüm
Açıldı gence ve lîkin açılmağı gönülüm»
diyerek gönülünün serüvenlerini dile getirir, dillendirir...

Nef'i insanın saf, temiz kalbli olması gerektiğini söyler ve:

«Ehl-i dildir diyemem sinesi saf olmayana
Ehl-i dil birbirini bilmemek insaf değil»
diye böyle olmayanları kınar.

Vâsîf'ın gönülü kırkırtır sevgilisine:

«Ne kırsarsın ikide birde benim hatırıma
Gönülüm, ey tufl-i ziyânkâr, oyuncak değil a!»
diye sitem eder.

Şeyh Galip de gönül ezikliğini, gönülünü gemiye, şişeye benzeterek şekillendirir:

«Yine zevrâk-ı derunum kırılıp kenara düştü
Dayanır mı şişedir bu reh-i sengsâre düştü»

Divan şairleri, âşıkların gönülünün sevgililerin saçında asılı olduğunu mazmununu kullanırlar, sanki gönül keilmesi yetmezmiş gibi...

Dili nisbeten sade olan Ahmet Paşa «Gönül» redifli «Murabba» şinde:

«Gül yüzünde görelî zülf-i semen-sây gönül
Kara sevdada yerler bi-ser ü bi-pây gönül
Demedin mi sana dolaşma ana hay gönül
Vay gönül vay bu gönül vay gönül evyay gönül»

diye başlayan bir giriş yapar. Ama daha sonrakı mısralarında âşk elbisesinin vücuduna gönül eliyle biçilip dikildiğini belirtirken yine «Dil» demekten kendimi alamaz:

«Dil elinden bîcılıptır boyuma câme-i âşk»

19. ve 20. yüzyıl şairleri artık «Dil» i unutmuslar, «Gönül» lenmişlerdir. Rıza Tevfik «Uçun Kuşlar» şiirinin son dörtlütünde:

«Hey Rıza! Kederin başından aşkın
Bitip tükenmiyor elemim aşkın...
Sende derya gibi daima taşkın
Daima çalkalanır bir gönül vardır»
diyerek gönülünü deryaya benzetir.

Celâl Şahir Erozan «Gönülle Başbaşa» şiirinde:

«Gönül! neden böyle kesildi nefesin?
Sen ki âşk içinde bir ehl-i hibresin
Korkarım ki bu sevdâ seni incitmesin
Yaşlı gibisin sen, o civan gibi»
dedikten sonra:

«Acelen mi vardı, niye doğdun erken?
Bak, sen perişansın o böyle güzelken,
Gönül! Düşünmeden açma sakın yelken,
Yolun umman gibi, bahtın yaman gibi»
diye bitirir sözünü.

Kalbın, gönülün diğer bir adı da «Yürek» tır. Cesaretili kişilere «Yürekli», korkaklara «yüreksiz» deriz. Bize «yürekten» ilgi ve içtenlik gösterenleri pek sever «Altın gibi bir yüreği var», ya da «Pırlanta yürekli» sözlerini övgü niyetine kullanırız. Yunus Emre, Tanrı sevgisini dile getiren mısralarında:

«Yar yüreğim yâr, gör ki neler var?
Bu halk içinde bize güler var.
Ko gülen gülsün, Hak bizim olsun,
Gafil ne bilsin Hakkı sever var?»
deyiverir.

Cahit Sıtkı Tarancı yazdığı «Yürek» şiirinde yüreği şöyle tarif eder:

«Yumruk biçiminde bir şey

Kan kırmızı et parçası

Gümbür gümbür atar durur

Göğsümün sol tarafında

Hayat aşk iyilik cesaret

Ne varsa bu yürektedir

Bu yürek durmaya görsün

Kodunsa bul dünyaları

Yüreğim benim bir tanem

Velinimetim efendim

Durma çarp vur ses ver aman

Âşık kulağım sendedir»

diyerek de yüreğimizin yüceliğini, onun hayatımızın en önemli bir ögesi olduğunu belirtir.

Gelin, bu kalb, yürek, gönül yazımız kalb, gönül adamı, yürekli ozan Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun «Yar Yüreğim Yar» şiiriyle bitirelim:

«Yar yar yüreğin yar vakit tamamdır
Neler aldım dünyamızdan bunca zamandır
Yar yüreğin yar gör ki neler var
Belki seyyah kuşların ömrü kadar sade aydınlık

Belki vişne çiçekleri kadar beyaz ılık
Belki de çürümüş yılanlar kadar murdar
Belki mahzende yılanmış şarap kadar lezzetli
Bir âşkır fişkırtıp çıkacak
Ne çıkarsa bahtımıza
Yar yüreğin yar bölüşelim
Beraber ağlayalım derleşelim
Yar yüreğin yar yarmaya değer
Bir insan tanımak, oğul, bir cihan tanımaya bedel.

Erhan TIĞLI

TATLI SERTAİLESİ

çizen: ZEKİ

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1972 — YIL: 1999 • EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ •

MÜJDE!.. ARTIK HER TÜRLÜ İŞ YAPMAK SERBEST HALE GETİRİLİYOR

Bu duruma son gelen ticaret adamları sebep oldu. Fakat sebebi belli değil.

Milyoner iş adamlarının şehrimize gelmesinden sonra yatırımlar ve iş yapma imkânları birden artmış ve herkeste bir iş yapma hevesi uyanmıştır... Şimdiye kadar bizde iş yok sanıldığından heveslerimiz kırıldı... Halbuki

rı birbirine karıştırmamak için göğüslerine birer rozet takılacaktır... Otel, demir, çelik, makina, susanmağı, asfalt, pazen, kâğıt, ham madde, güherçile, civa, çin-ko, tombala ve çeşitli konularda bizi işletecek olan milyoner iş a-

İŞ ANLAŞMASI YAPIYOR — İşte resimde misafir iş adamlarından biri... Acele bir yerle konuşup iş anlaşması yapıyor... Yanındakinin hangi işe yatırılacağı, konuşmadan sonra belli olacaktır...

iş adamları memleketi heves ve çalışma şevki getirmişlerdir... Fakat Şevki'nin bu işlerde bir parmağı yoktur...

YATIR YATIRABİLDİĞİN KADAR — Memleketimizi çok cazip ve işlek bulan milyoner iş adamları, her çeşit yatırımı derhal veznelere yatırmaya başlamışlar, içerdin ve dışardan piyasayı hararetlendirmek için ilk ağızdan 100.000 ton iposülfür getirmek için faaliyete geçmişlerdir.

SAHALAR NERELE? — Her sahada iş yapacaklarını söyleyen iş adamları dün memleketimiz yetkilileriyle boş sahaları dolaşmışlar ve buraların tasviye edilmesini ve çim dikilmesini tavsiye etmişlerdir... Saha bulunduğu takdirde bütün ertelenen işler ve maçlar yapılacaktır... Ayrıca sahaya bulamamış gençlerimiz için de bu durum ümit verici olmuştur... Alıcıların iltih fiyatı 567 dolardır...

PARALAR NEREYE ÇIKACAK? — İş sahalarından toplanacak paraların yüzde kaçının iş adamlarının cebine gireceği, ve yüzde kaçının yurt dışına kaçırılacağı bugünkü toplantıda görüşülmektedir... Tesbit edilen miktar ortak pazar ve beynelmîlîl konvansineline eşit olacaktır... (Bu laflarda bir mâna var).

KAÇ TÜRLÜ İŞ ADAMI GELİR? — Şehrimizde tahminen göre 9990 çeşit iş adamı bulunmaktadır... Bunların yarısında iş yoktur... Bir kısmı da sırf alışveriş olsun diye gelmişlerdir... İş yapacak olanlarla üç kâğıtçı olanla-

damlarına misafirperverliğimizi göstermek için yapılacak büyük törenle ilgili çalışmalar ilerlemiş olup iş saatleri dışında herkes buna davetlidir...

KADINLARA İMRENDİLER VE KENDİLERİNİ KILIÇALI HAMAMINA ATILAR

Yukardaki resimde milyoner iş adamlarının dünkü hamam çalışmasını görüyorsunuz. Uzun ve yorucu toplantılardan sonra otobüslere bindirilerek Kılıçalı hamamına götürülen iş adamları, ısıca girince hemen soyunmuşlar ve bol bol kirlerini atmışlardır... Kadınlardan sonra erkeklerin hamamda yaptığı bu eğlenceli hamam âlemi maalesef kısa sürmüş ve hamam sahibi iş adamlarını saat onikide dışarı çıkarmıştır... Buna sebep de hamamın öğleden sonra kadınlara ait olmasıdır... Resim, en tabii halleriyle iş adamlarının hamamda tesbit ediyor... Kullandın sular amonyaklı olup eşantiyon olarak bugüne mahsus akmaktadır...

Mister Komisyon kimdir?

BU ADAMI İYİ TANIYALIM

İşte memleketimize şimdiye kadar gelmiş geçmiş en büyük yatırımcı ve iş adamı Mister Komisyon... 1899'da Baltomor'da doğdu... Daha küçükken mahallede çocuklar arasında topaç, uçurtma satarak iş sahasını ilerletti... Birinci Dünya Harbinde hurda demirleri toplayıp silâh fabrikalarına sattı... Ondan sonra kablo karaborsacılığına başladı... Polislerin onunla tanışmak isteklerini reddederek İngiltere'den Fransa'ya kaçtı... Orada şarap şişesi dopinginde başrolü oynadı ve şampanya kralı oldu... Kardeşi Harlington'la Almanlara Majino hattının planlarını 68.000 marka sattı... Fransa'dan da tüyere Honkong'a gitti... Esrar, sarı zehir ve morfin ticaretiyle meşgul olup kazandığı milyonlarla Avustralya'da Komisyonel L.T.D.'yi kurdu... İkinci Dünya Harbinde Amerikalılara Japonların üstlerinin planlarını ve iki tarafta da barut satarak milyarder oldu... Dünyanın her tarafında adamları, tesisleri vardır... Maliyeye karşı kendi görünmez... Halen 89 yaşında olan Mister Komisyon'un memleketimize iş adamları toplantısı başkanı olarak gelmesi bizim için iftihar vesilesidir... Kendisini selâmlarz...

Misis Durling hamamlarımız için ne dedi

Geçenlerde iş adamlarının karılarının hamam sefasından sonra kendisiyle göbek taşında konuştuğumuz güzel misafir hanımlardan Misis Durling hamamın verdiği rahvet arasında muhabirimiz Sabriye Peştemal'a şunları söylemiştir:

«— Oh... var sizde çok güzel sabun, çok güzel kese, çok güzel, nasıl derler, çok çok güzel havlular... Ben çok terledim burada... Benim koca var çok çalışmak kongrede. Ben burada var çok terlemek... Ben yok para harca-

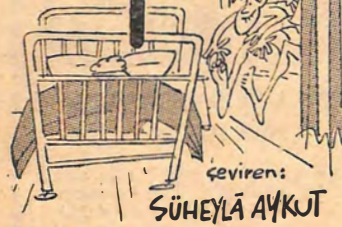

TER İÇİNDE KONUŞTU — İşte hamamlarımızın müstesna misafiri Misis Durling... Kendisine gazetemiz namına iki kese de biz sürdük... İyi etmiş miyiz?...

mak, var sadece almak bir hamam tas... Vasis das... Ben çok sevdi hamam... unutamam... Biz çok zengin... Fakat yok bizde böyle terlemek, böyle banyo, böyle tatlı su, böyle köpüren sabun... Yok çekmek bizim böyle çıplak foto... Çünkü olur nasıl derler skandal, rezalet esetera... esetera...»

Hamamlarımız hakkında Misis Durling'in söylediği bu sözlerden sonra müessesese fazladan olarak bittin misafir bayanlara birer sabun fazladan sürmüştür.

Rüya

Çeviren:
SÜHEYLÂ AYKUT

RICHARD, Albert ve Marc, 17-18 yaşlarında, yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen üç arkadaşlar, sırdaşlar, birbirleriyle çok iyi anlaşıp kâşerlenmiş haylazdılar. Bir araya gelince ne akıl almaz çalgınlıklar yapmazlardı ki... İyi ve zengin birer aile çocukları oldukları halde eğer muzurlukları keşfedilmiş olsaydı çoktan hüsrûm giyer, islahanenin yolunu tutarlardı. Oysa bugün üçü de saygı değer kişidirler ve zaman zaman gençlik günlerini anarak gülerler. Hele anılarının içinde biri vardı ki, onu hatırladıkça sadece gülmez, utançtan yüzleri de kıpkırmızı kesilirdi.

Paskalya yaklaşıyordu. Ailelerinden kopardıkları izinle tatili geçirmek üzere İsviçre dağlarında bir pansiyon kiralamışlardı. Ev sahibeleri, 16 yaşlarında bir kızdı. Anne ve babasını küçük yaşta kaybetmiş, yapayalnız yaşayan teyzesiyle kader birliği etmişti. İsmi Leontine olan bu kız çok güzeldi. Bir bahar çiçeği kadar taze ve hoştu. Kestane rengi saçları, iri mavi gözleri, berrak teni, salonu süsleyen romantik bakışlı tabloların hepsinden daha güzeldi.

Matmazel Anastasya, yani teyze 48 yaşındaydı. Çok şey söyleniyordu hakkında. Hiç evlenmediği halde pek çok aşık değiştirdiği, hattâ Tiburce anaya çocuk bile aldıracağı kulaktan kulaka fısıldanmaktaydı.

Üç kafadar, geldikleri bu evde kısa bir keşiften sonra kendilerine heyecan verecek eğlenceyi buldular. Bahçedeki tenis kordonu yabancı otlar sardığına, yüzme havuzu kurbaga yavrularıyla dolduğuna göre, günlerini renklendirmek için tek şey kalıyordu: Dilber ev sahibeleri Leontine'i baştan çıkarmak...

Kararlarını verdikten sonra, bunun ahlâksızlıkla ilgili bulunup bulunmadığını düşünmeye başladılar. Yerine göre ahlâksızlık sayılırdı da, sayılmazdı da... Sayılmazdı çünkü, bu baş belası evde hoşça vakit geçirmelerini sağlayacak başka bir şey yoktu. Üstelik kızın üçüne de fikir fikir gülmesi, delikanlılara cesaret veriyordu.

Ama Leontine, yaşıdan umulmayacak kadar akıllı ve şüpheliydi. Oğlanların niyetini çabuk anlamıştı. Davranışlarını frenledi, uzaktan olsun gülümsemeyi kesti. Delikanlılar ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Canım bir deneyelim, dedi Richard.

— Burnunun havada oluşuna bakmayın, dedi Albert. Pekâlâ içi gidiyor enayinin... Bu sabah bana nasıl süründüğünü görseydiniz, sokak kadını sanırdınız.

Marc sordu:

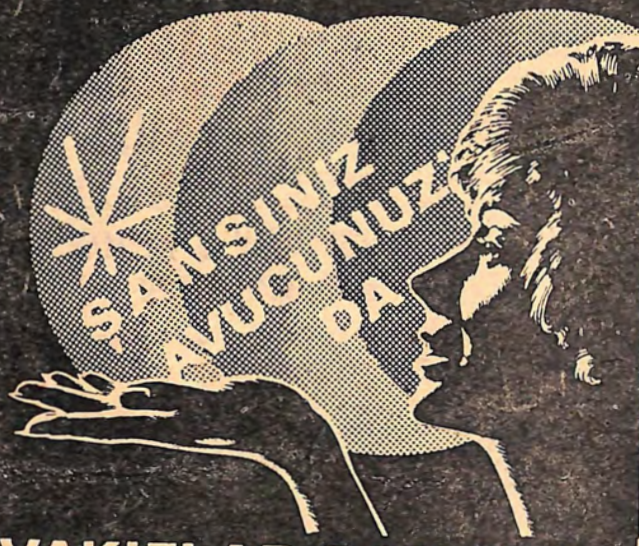
— Ya direnirse?...

— Zorlarız! Bir kere odasına girdik mi, gerekirse zorla sahip oluruz! Bir kere işi yoluna koyduk mu, sonra o bize yalvarır.

Bir gece, her zaman açık duran balkon penceresinden kızın odasına dalmaya karar verdiler. Üçü birden içeri girecek, biri bağırmasını önlemek için ağzını kapatacak, diğeri çırpınmasını diye ellerini tutacak, üçüncüsü de... Hayatın zevkini tattır-

Sansınız Başarıdır
ve istikbalınız,
Türkiye Vakıflar Bankası'nda
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

ŞANSINIZ AVUCUNUZDA

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20519 - A - 60605 — 103)

MUTLULUK DOLU GÜNLER SİZİN OLSUN

TÜRKİYE HALK BANKASI

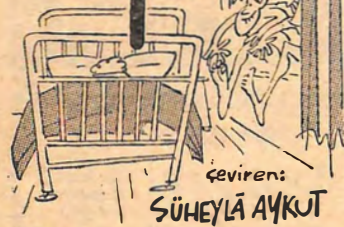
Bütün bankacılık hizmetleri için eminliğinde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IBM makineleri ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımız, da "Emniyet ve Sürat" parolamızdır.

(Basın : 60103 - A - 20168 — 104)

G. Bideau'dan çeviren:

SüheyLâ AYKUT

Rüya

RICHARD, Albert ve Marc, 17-18 yaşlarında, yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen üç arkadaşlar, sırdaşlar, birbirleriyle çok iyi anlaşılan kâşerlenmiş haylazdılar. Bir araya gelince ne akıl almaz çılgınlıklar yapmazlardı ki... İyi ve zengin birer aile çocukları oldukları halde eğer muzurlukları keşfedilmiş olsaydı çoktan hüküm giyer, islahhanenin yolunu tutarlardı. Oysa bugün üçü de saygı değer kişidirler ve zaman zaman gençlik günlerini anarak gülerler. Hele anılarının içinde biri vardı ki, onu hatırladıkça sadece gülmez, utançtan yüzleri de kıpkırmızı kesilirdi.

Paskalya yaklaşıyordu. Allelerin kopardıkları iznle tatil geçirmek üzere İsviçre dağlarında bir pansiyon kiralamışlardı. Ev sahibeleri, 16 yaşlarında bir kızdı. Anne ve babasını küçük yaşta kaybetmiş, yapayalnız yaşayan teyzesiyle kader birliği etmişti. İsmi Leontine olan bu kız çok güzeldi. Bir bahar çiçeği kadar taze ve hoştu. Kestane rengi saçları, iri mavi gözleri, berrak teni, salonu süsleyen romantik bakışlı tabloların hepsinden daha güzeldi.

Matmazel Anastasya, yani teyze 48 yaşındaydı. Çok şey söyleniyordu hakkında. Hiç evlenmediği halde pek çok âşık değiştirdiği, hattâ Tiburce anaya çocuk bile aldıracağı kulaktan kulağa fısıldanmaktaydı.

Üç kafadar, geldikleri bu evde kısa bir keşiften sonra kendilerine heyecan verecek eğlenceyi buldular. Bahçedeki tenis kordonu yabani otlar sardığına, yüzme havuzu kurbaga yavrularıyla dolduğuna göre, günlerini renklendirmek için tek şey kalmıyordu: Dilber ev sahibeleri Leontine'i baştan çıkarmak!

Kararlarını verdikten sonra, bunun ahlâksızlıkla ilgisi bulunup bulunmadığını düşünmeye başladılar. Yerine göre ahlâksızlık sayılırdı da, sayılmazdı da... Sayılmazdı çünkü, bu baş belası evde hoşça vakit geçirmelerini sağlayacak başka bir şey yoktu. Üstelik kızın üçüne de fıkır fıkır gülmesi, delikanlılara cesaret veriyordu.

Ama Leontine, yaşından umulmayacak kadar akıllı ve şüpheciydi. Oğlanların niyetini çabuk anlamıştı. Davranışlarını frenledi, uzaktan olsun gülümsemeyi kesti. Delikanlılar ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

— Canım bir deneyelim, dedi Richard.

— Bununun havada oluşuna bakmayın, dedi Albert. Pekâlâ içi gidiyor enayinin... Bu sabah bana nasıl süründüğünü görseydiniz, sokak kadımı sanırdınız.

Marc sordu:

— Ya direnirse?...

— Zorlanız! Bir kere odasına girdik mi, gerekirse zorla sahip oluruz! Bir kere işi yoluna koyduk mu, sonra o bize yalvarır.

Bir gece, her zaman açık duran balkon penceresinden kızın odasına dalmaya karar verdiler. Üçü birden içeri girecek, biri bağırmasını önlemek için ağzını kapatacak, diğeri çarpınmasını diye ellerini tutacak, üçüncüsü de... Hayatın zevkini tattır-

**Şansınız
Daşmanız
ve İstikbalınız,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.**

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20519 - A - 60605 — 103)

mak için elinden geleni yapacaktı.

Oğlanların heyecanlı davranışlarından kuşkulanan Leontine erkenden odasına çıktı. Soyundu, elektrikliyi söndürdü, yatağına girdi. Bir süre sonra korkuyla uyandı. Balkon sarmaşığı sallıyor, pencerenin dibinden tıkırtılar, fısıltılar duyuluyordu. Durmaya gelmezdi. Yavaşça kalkarak teyzesinin odasına süzülürdü.

— Korkuyorum teyzeciğim, dedi. Pencerenin altında bir takım acayip sesler var.

— Deli misin, dedi teyzesi. Gece nin bu saatinde kim olacak?

— Kim olduklarını bilmiyorum ama, mutlaka birileri var!

— Haydi korkuyu bırak da, git rahat rahat yat.

— Buradan bir yere gitmem! diye dayattı Leontine. Korkuyorum!

— Peki, burada yat. Ben de gider senin yatağında yatarım.

Matmazel Anastasya yeğeninin yatağına uzanarak yorganı başına çekti.

İşin garibi, her gece kendi yatağında gördüğü rüyaları yine görmeye başlamıştı. Delikanlıların kollarının arasındaydı, onlar tarafından sevilip okşanıyordu!

Güneş, küçük salonu aydınlatırken üç kafadar yorgun ve suçu bir havayla kahvaltıya indiler. Leontine'in yüzüne bakamıyorlardı. Ama genç kız hiç de çekingen değildi. Canlı hareketlerle çayları dağıtıyor, kura biye ikram ediyor, gültüyor, söylüyordu. Sadece teyze ayakta uyuyordu sanki! Bir ara esneyerek:

— Kusura bakmayın, dedi. İnsan kendi yatağında yatmadı mı uykusunu alamıyor nedense... Gece Leontine ile odaları değiştirdik, rüya görmekten uyumaya vakit bulamadım.

İçini çekti, uzun bir esnemenin sonra devam etti:

— Bununla beraber, gördüğüm rüyalar hiç de fena değildi...

Üç kafadar birbirlerinin sararan yüzlerine baktılar. Demek Leontine yerine teyzesini sevip okşamışlardı! Demek körpeçik bir güzel yerine bu mendebur kadınla sabahlamışlardı!

O gece ve ondan sonraki geceler teyzeyle yeğen odalarını değiştirmeye hep devam ettiler. Ettiler ama, ne yazık ki matmazel Anastasya o güzelim rüyayı bir daha görmedi!

G. Bideau'dan çeviren:

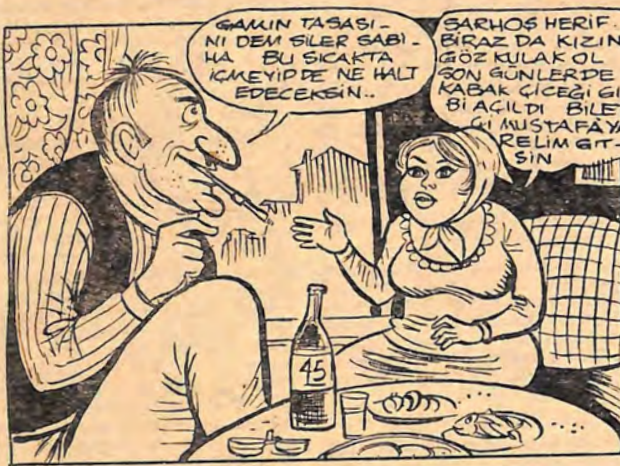
Süheylâ AYKUT

**MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN**

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IBM makineleri ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımızda "Emniyet ve Sür'at" parolamızdır.

— Bana bak İlyas efendi kardeşim, bir delilik falan yapayım deme, sonra ruhu duymaz ha... dedi. Kimbilir şimdi o şu anda nasıl eğleniyordur. Sen burada tutmuş ağlıyorsun. Boşveer, boşver dünyaya. Dünyaya üzülme hiç değmez. Kaç yıllık ömrümüz var şuracıkta, yarısı gitti bile. Ya iç yaşamana bak!...

Ayrıldı gitti...

Bu dile kolaydı, ye, iç, yaşamana bak... Hayvan değildi İlyas efendi. Duyguları vardı onun. Sevdiği bir insan vardı... Ama uçmuştu o insan...

Uyurgezer gibi oldu o günden sonra İlyas efendi. Bir türlü dikkatini bir tarafa toplayamıyordu. Arkadaşları da ona acıyorlar, basit işleri onun önüne sürüyorlardı... Ama İlyas efendinin içinde az da olsa yine bir ümit vardı... Yakup bey, Süleyman beyden Remziye hanımın evinin adresini öğrenmişti. Bu adresi İlyas efendiye verecekti. Çok rica etmişti Yakup beye...

— Hiç olmazsa bir kerecik yüzünü göreyim, demişti...

Ne Süleyman bey, ne Dehri efendi, Yakup bey meseleyi anlattığı zaman İlyas efendinin Remziye hanımı öptüğüne inanmamışlardı:

— Yok canım, yok, rüyayla gerçeği birbirine karıştırıyor, diyorlardı.

Hele Dehri efendi:

— Ben neler görürüm neler, diyor. Bir keresinde o Vâdinin Zambacı filmindeki kariyana yatmışım da, sabahleyin n'olduğumu bilememiştim. Amma biraz sonra unutuverdim...

Yakup bey:

— Bu sadece öpmüş, dedi.

— Öpmüş böyle, ya bir de yatsaydı?...

— Ben de öyle diyorum...

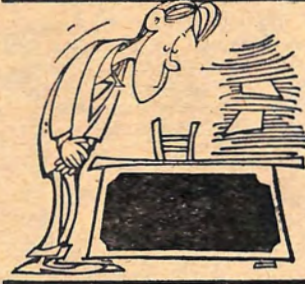
Dehri efendi:

— Yazık vallahi, bir rüya çocuğu böyle sarartıp soldursun? Garip çocuk biliyor musunuz, daha hiç kadın kız görmemiş...

Yakup bey:

— İnanır mısınız, onu ilk kez geleve ben götürdüm, dedi.

Dehri efendi:

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

— Ben unun kadarken belkim bin olmuştu, dedi.

— Onun için rica ediyordum işte Süleyman bey. Verelim adresini, gitsin kızın evine, bunu bir tersyüz etsinler, ondan sonra da unuttur gider...

— Verelim verelim... Aldım zaten müdür beyden adresini... Yaz!...

Elindeki adresi ezberlemişti İlyas efendi. O günü daireden çıkar çıkmaz, ne olursa olsun bu adrese gitmeyi düşünmüştü. Yakup bey:

— Vallahi her hangi bir yıkaşksız bir şey olur, onun için sen tek başına git, demişti.

Belki de bir bakıma iyi olmuştu Yakup beyi yanına almadığı. Ne olur ne olmaz, belki de kovarlardı kapıdan...

Gitti, evi buldu. İki katlı, açık mavi boyalı kocaman bir binaydı bu... Hiç çekinmeden kapıyı çaldı. Şişman bir kadın açtı kapıyı:

— Kimsiniz? diye sordu.

— Ben mi, ben şeyim İlyas efendi...

— Haa, Remziye'nin arkadaşı... Buyrun İlyas efendi...

Şaşmıştı İlyas efendi. İşin hiç de böyle kolay olacağını düşünmemişti. Şimdi biraz sonra Remziye hanımı görecekti. Kalbi duracak gibi çıktı yukarıya...

— Ben Remziye'nin annesiyim. Hep sizlerden bahsederdin...

İçeriye seslendi:

— Reşit, Reşit!...

O kalantor adamdı bu gelen. İlyas efendi korktu bu adamı görünce.

Nedense adamın duruşu, yürüyüşü, bakışı insana korku veriyordu.

«Ya şimdi boğazıma sarılırsa, burada, kendi evlerinde. Sen hangi yüzle geldin buraya?...»

Ama, hiç de onun düşündüğü gibi çıkmadı adam:

— Oo, siz ha, hoşgeldiniz, dedi. Buyrun oturun!... Nasılsınız?

— Teşekkür ederim efendim...

— Neler yapıyorsunuz?

— Çalışıyoruz. Şöyle bir arkadaşımı yoklayayım dedim de...

— Aman ne iyi ne iyi. Kimbilir Remziye burda olsa ne kadar sevinirdi. Ankara'ya gitti, teyzesinin yanına. İnşallah bir haftaya kadar biz de göçeceğiz buradan...

Gerisini dinlemedi artık İlyas efendi...

«Demek gitmişti buradan. Ankara'ya, çok uzağa...»

— Hemen vazifeden ayrıldığının ikinci günü gitti. Ben de zaten buradaki işlerimi tasfiye etmeyi düşünüyordum. Remziye böyle ani olarak teyzesinin yanına gitmeyi düşününce, ben de hız verdim tasfiye işlerine. Ankara'ya gittiğimde selamlarınızı söylerim...

— Bana müsaade efendim...

«Ah, yere yuvarlanmadan bir çıkabilseydi buradan.»

— Oturun canım, bir kahvemizi için...

— Teşekkür ederim efendim.

— Hiç olur mu? Remziye'nin bir arkadaşı gelsin, kahve içmeden gitsin. Hem sonra ne der bize Remzi-

ye? Hanım, baksana misafir gidiyor...

— Oldu kahve oldu...

İlyas efendi, kahveyi nasıl içtiğini bilemedi. Ve ayaklarını sürüye sürüye merdivenleri inmeye başladı. Kapıda adamın elini sıkımayı unuttu...

İlyas efendiye, müdürü, kızına matematik öğrettiği için, bir de başının böyle dertte olduğunu düşündüğü için onbeş gün izin verdi... Bu onbeş gün içerisinde İlyas efendi hep Remziye'yi düşündü. Sokaklarda onu gördü, portakal rengi rop giyen kızları ona benzetti, pastacıda pasta gördü, onu hatırladı, turşucuda turşu gördü onu hatırladı... Her yerde, her şeyde Remziye vardı...

Bu arada arkadaşları da onu evlendirmek için kız aramaya başladılar... Hattâ Dehri efendi sırasını seve seve ona verdi... Bir taraftan Yakup beyin karısı, İlyas efendiye münasip bir kız bulmak için kapı kapı dolaştılar...

İlyas efendinin yaraları birazcık olsun kabuk bağlıyordu ki, Remziye hanımdan bir mektup aldı... Mektupta:

«İlyas efendi, diyordu...

Şu anda bana söz verdiğiniz halde, nasıl kızdığınızı, gözlerinizin nasıl çıkmak çıkmak yandığını hissediyor gibiyim... Size o zaman da söylediğim gibi, siz beni aramıyorsunuz. Sizin aradığınız bir kadındı, bir arkadaşta, yalnızlıktan kurtulmaktı... Beni tesadüfler kopardı önünüzce. Ve siz beni sevdiniz.

İlyas efendi, ben okuyacağım daha... Bu yıl üniversiteye gireceğim. Ümit ederim beni anlarsınız. Yaşamaya bakın. Beni hiç düşünmeyin. Hayat tatlıdır. Her zaman, her yerde tatlıdır. Ondan istifade etmeye çalışın. Boşverin intiharlara mintiharlara. Yine yazıyorum, bana asla kızmayın! Böylesi en iyisi oldu.

Sizi öptüm, ve kendimi öptürdüm... Ama düşününce bunun sebebi de bulabilirsiniz...»

Hoşça kalın, iyi kalbli insan...

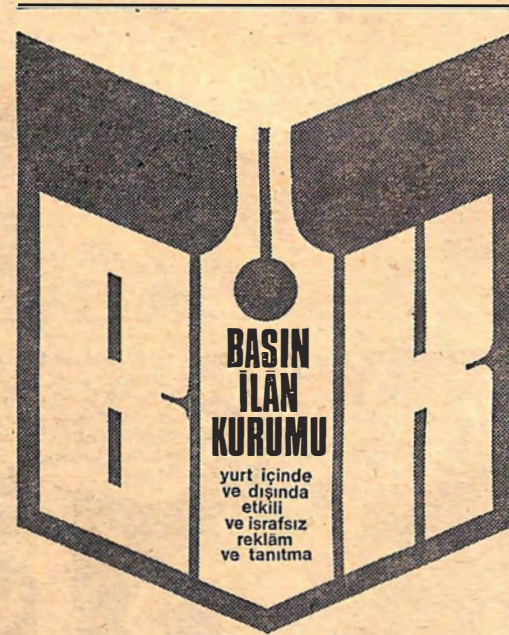
Remziye»

tasarruflarınızı en iyi değerlendirebileceğiniz banka

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60193 - A - 20331 — 105)

BASIN İLAN KURUMU

yurt içinde ve dışında etkili ve israfsız reklam ve tanıtma

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 2766 00 - 2766 01, İstanbul

(Basın : 60669 — 102)

İlyas efendi, mektubu katlayıp yatağının altına soktuktan sonra düşünmeye başladı...

«Seni öptüm ve kendimi öptürdüm... Ama düşününce bunun sebebini de bulabilirsiniz!...»
«Acaba niçin öpmüştü, niçin öptürmüştü Remziye?..»

«Sevse, bırakıp gitmezdi...»
«Hoşlanmış olsa... olamazdı...»
«Öyleyse, evet öyleyse?...»
Söylemiyordu İlyas efendi o acı kelimeyi...

«Acımış» diyemiyordu...
Yatağına yüzükoyun kapanarak hıçkırca hıçkırca ağlamaya başladı...

«Demek acımış?...»
«Acımış bana!..»
«İnanmıyorlardı... İnanmıyorlardı onlar öptüğümce... İşte şimdi bu mektup, evet bu mektubu gözlerine sokacaktı onların... Bakın, rüyamı mı, sahimiymiş görün...»

Ya, son cümlesi:
«Ama düşününce bunun sebebini bulabilirsin...»

Yaktı mektubu, hem de üzerine ispiroto dökerek...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu yıkıntının tesiri İlyas efendinin üzerinde bahara kadar sürdü. Remziye'yi kendisine acımış olmasına rağmen unutmadı...

Ama bahar, Dehri efendiye uğurlu gelmişti. Baharla beraber, yalnız yatmanın acısı da başlamıştı Dehri efendide.

Bir gün sabahleyin:
— A be çucuklar, evlendirecekseniz evlendirin Dehri efendiyi, sonra yaza sağ çıkmayacak, dedi.

Arkadaşları güldüler...
Süleyman bey:
— Acaba derdin yalnız bahardan mı? diye sordu.

— Başka ne ulur?
— Kadın özlemidin mi kadın?
— Üzlemesiz ulur mu be insan hiç?

Tam vardır üç sene yatarım yalnız.

Yakup bey:
— Dürbünü unutma, dedi.
— Dürbün da kâr etmez oldu artık. Neden dersensiz, güzülüklen baktığım halde sepeyiorum. Bizim gözler de hâpı yutmuş.

Yakup bey:
— Yahu Dehri efendi, biraz daha dişini sık, dedi. Yakında Avrupa'dan ihtiyar kadınlar ithal edilecekmiş, dedi.

Dehri efendi:
— İhtiyar kadın mı? diye sordu.
— Evet...
— Ne yaparım be ben ihtiyar kadımı? O ihtiyar, ben ihtiyar. Ulmalı ki bana genç, benzemeli bir şeye.

Süleyman bey:
— Genç mi? diye güldü. Meselâ kaç yaşında olmalı?

— Ulmalı yine bir otuz.

Yakup bey kahkahayı bastı:
— Yahu sen elliyi geçmişsin, ne yapacaksın otuzluk kadını?

— Yaşayacağım be! Genç kadın, yeniden hayat aşılarmış insana!

Süleyman bey:
— Tepesine de boynuz aşılarsa, dedi.
— Benim kari boynuz ha!
— Senin kari ya!

(Devamı var)

AKBABA

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatab

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatab

Fiyatı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Yanlışlık

Baron Margel yatak odasında giyiniyordu. Kapı aralandı ve uşağın sesi duyuldu:

— Bu gece çıkmıyor musun?
Baron Margel yarı hiddet, yarı hayretle:

— Buna saygısızlık derler! diye bağırıldı. Bana «Sen» diye hitap etmeye utanmıyor musun?

— Afedersiniz mösyö baron, dedi uşak. Sizi madam zannetmiştim.

Merak

Tarih profesörü, öğrencilerine yüz yıl önce yaşamış ünlü bir eşkiyayı anlatıyordu:

— Korkunç bir yaratılmış o, dedi Haydutluk yaptığı yirmi yıl içinde, Paris yakınlarında üçyüzden fazla yolcu soymuş ve bir o kadarını da öldürmüştü!

Öğrencilerden biri merakla sordu:

— Acaba kaç model ve hangi marka araba kullanıyormuş?

Şöhret

Prodüktör, arkadaşına son filminde başrolü verdiği genç kızdan bahsediyordu:

— Yeni bir yıldız doğacağına eminim, dedi.

Arkadaşı güldü:
— Seninle çalıştığına göre mutlaka doğar!

— Otuz senedir seyrettiğin şeye, ilk defa görüyormuşsun gibi salak salak bakmasana!

Suç

Arabasıyla bir yayaya çarpmıştı. Hafif bir iki sıyrıkla kazayı atlatan yaya bağırıp çağırıyor, şoför ise suçu yayaya yüklemeye çalışıyordu. Polis geldi.

— Yirmi yıldır araba kullanırım, şimdiye kadar kimseye çarpmadım, dedi şoför. Adam yürümesini bilmiyor!

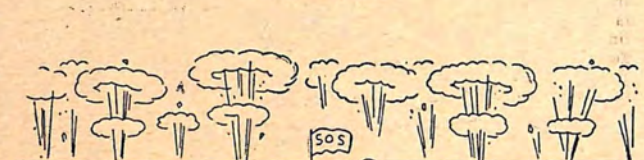
Beriki:
— Haltetmişsin sen! diye cevap verdi. Ben de tam elli yıldır yürürüm, şimdiye kadar hiç araba altında kalmadım!

Farkın nedeni

Konu, saçsızlık. Arkadaşına:
— Gaston'un başı, benimkinden daha çıplak, dedi.

— Haydi canım, dedi arkadaş, onun başında da, senin başında da hiç saç yok, dahası var mı bunun?

— Var, dedi beriki. Çıplaklık bakımından aynıyız ama, Gaston'un başı benimkinden daha büyük!

Yazısız

Zevk meselesi

Genç ve güzel striptiz yıldızı yeni tanıştığı erkek arkadaşına:
— Şu insanlar çok garip, dedi. Erkeklerin bir kısmı sadece yüzüme, bir kısmı sadece bacaklarıma bakıyorlar.
Genç adam:
— Haklısınız, dedi. Ben kendi hesabıma, ikisinin arasındaki yere bakmayı tercih ederim.

İstek

Çin İmparatoru, dalkavuşunu ölüme mahkûm etmişti.

— Sana göstereceğim tek kolaylık, istediğin şekilde ölümünü sağlamak olacak, dedi. Ne şekilde ölmek istersin?

Bir süre düşünen dalkavuk cevap verdi:
— Ecelimle!...

Çocuk aklı

Aradığını bulamayan anne, küçük kızını çağırarak:

— Köpek nerede? diye sordu.

— Buzdolabına kapattım, dedi çocuk.

— Hiç doğru yapmamışsın. Ya hayvan soğuk alırsa?

— Merak etme anneciğim... Almaz. Kapısını iyice kapattım!

— Ben bitişliğinizdeki odada oturuyorum ve horultularınız uyuma mâni oluyor!

— Biliyorum, bunlar sizin gibi jeologları ilgilendirmes ama, benim seksoloji öğretmeni olduğumu unutmayın!

Soru

Öğretmen, birinci sınıf öğrencilerine:

— Konuşulduğu gibi yazmak gerekir, diyordu.

Parmak kaldıran bir öğrenci sordu:

— Yazmak için kalem kâğıda sarılan kimse ya burnundan konuşuyorsa?...

Mutluluk

Duval, yanında güneşlenen adama sordu:

— Şu yeşil şemsiyenin altında durmadan bu tarafa bakan çirkin kadını tanıyor musunuz?

— Evet, dedi adam, karımdır!

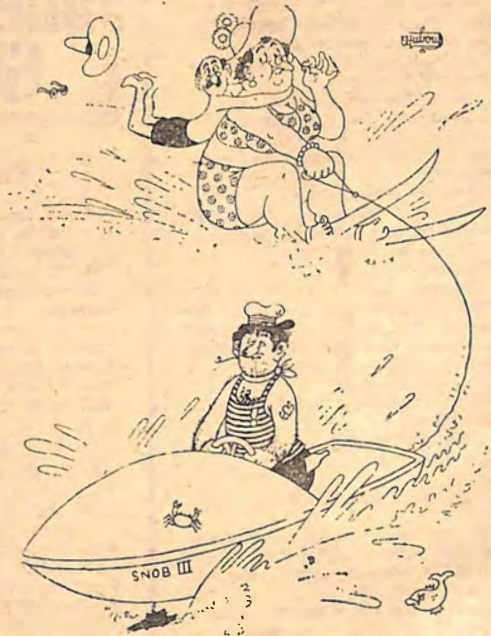
Epey bozulan Duval:

— Oh oh, diye hatasını tamire koyuldu. Neyse ki metresiniz değilmiş. Zira eşin çirkinliği çekilir ama, metresinki asla!

- NE YAPIYORSUNUZ ORADA ?
- ZABIT TUTUYORUZ MATMAZEL !..

Dünya kar'ka- tür'leri

- KENDİNİ GEVŞET BİRAZ YAVRUM!

- DUR , ÖNCE "İMDAT" DİYE BAĞIRAYIM DA ETRAFTA
KİMSENİN OLUP OLMADIĞINI ANLIYALIM !..

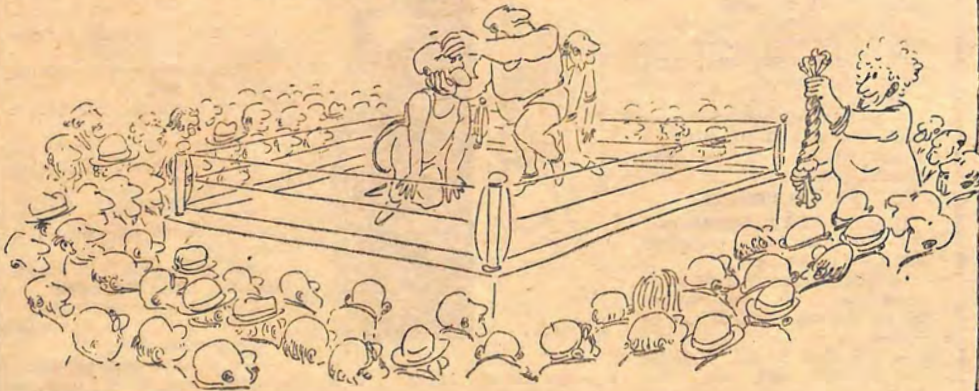

- HİMMM !.. BABAMIN SENİ HİZMETÇİ ELBİSESİYLE
NEDEN GÖRMEK İSTEMEDİĞİNİ ŞİMDİ ANLADIM !..

Richard

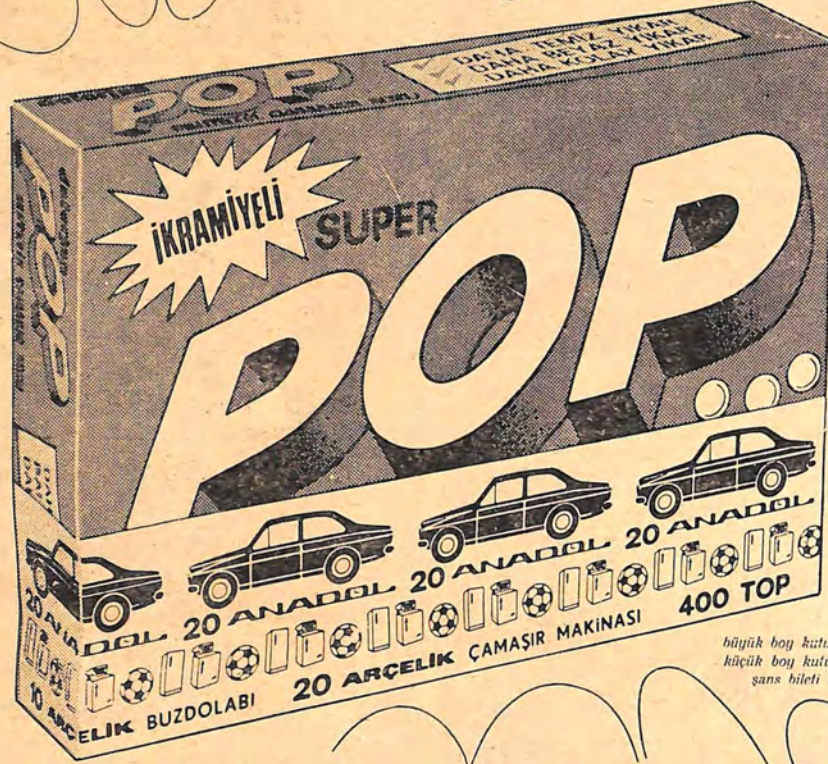
YAZISIZ

YAZISIZ

- EVDEN ÇIKARKEN KARINA
NE DİYORSUN ?..
- GECE MESAFİSİNE GİDİYÖ-
RUM DİYORUM !..

büyük boy kutularla 2
küçük boy kutularda 1
şans bileti var

sihirli kutuyu acan kazanıyor

Şimdi POP Kutularında

20 ANADOL OTOMOBİLİ
10 ARÇELİK BUZDOLABI
20 ARÇELİK ÇAMAŞIR MAKİNASI
400 FUTBOL TOPU var

Sihirli Kutu

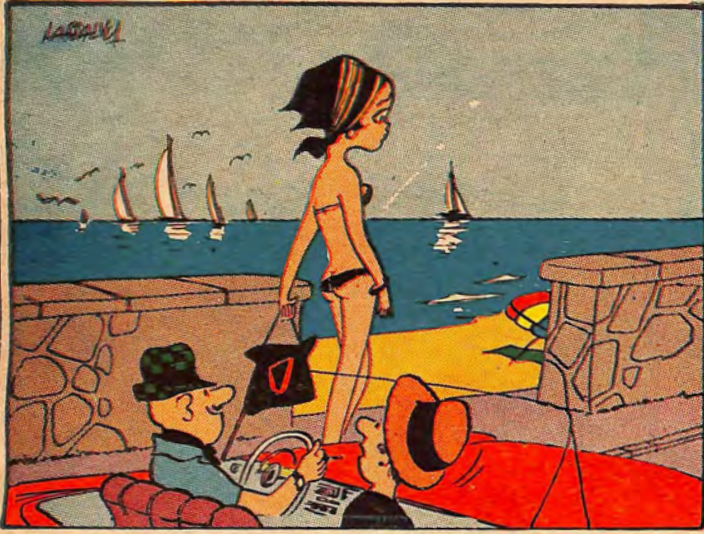

temizlikte birinci... ikramiyede birinci

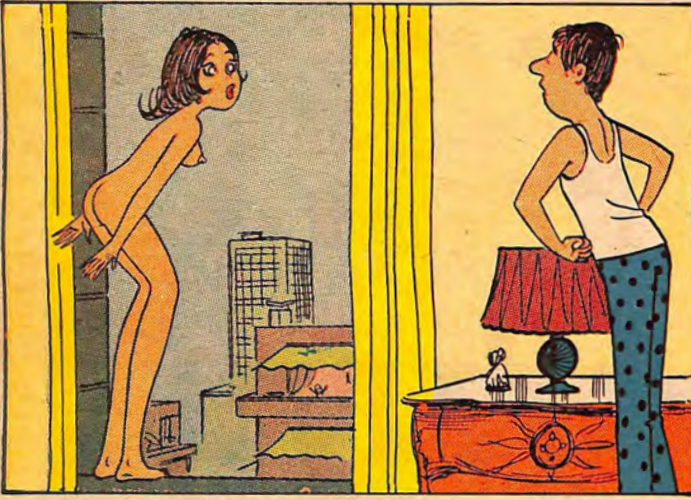
Sihirli POP kutularından çıkacak kuponlardan dört adedini, yukarıda listesi yazılı hediyelerden herhangi birinin resmini teşkil edecek şekilde bir araya getirmek yeterlidir. (Meselâ Anadolu kazanmak için üzerinde Anadolu resmi bulunan 1, 2, 3 ve 4 numaralı kuponları bir araya getiriniz).

Not: 1) Puro Fabrikası, Gripin Laboratuvarı, Puro Lâbo tuvarı, Yeni Ajans men-supları piyangoya katılamazlar.
2) Kazananların resmi, isim ve adresi bu gazetele yayınlanacaktır.

AKHABA

- NİYE GİTMİYORSUN ?
- DUR BİRAZ ... NE TARAFAYA GİDECEĞİMİ ŞAŞIRDIM !

- DUR YAHU, ÇIRIL ÇIPLAK İNTİHAR EDECEK DEĞİLSİN YA !..

- BU SKAKLARDA İNCİR YAPRAĞI YERİNE YONCA YAPRAĞI TAKMAK İNSANI SERİNLETİYOR !..

- BEĞENMEMEK ADETİNDİR ... BU MAYONUN DA SIRTINDA BİR KUSUR BULURSUN MUTLAKA !..

- ŞİP-ŞAK OLACAK DEĞİL YA !.. BİRAZ HEYECANLI OLSUN CANIM !..